மாணிக்கவாசகர்.



இஃது

கோயமுத்தூர்

தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-௱-௱-ஸ்ரீ

ச. திருச்சிற்றம்பலம்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

[illegible]

க. சுப்பிரமணிய முதலியாரால்

சென்னை:
வே. நா. ஜுபிலி அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது
1900

விலை அணா பத்து.

PREFACE.

This is a lecture delivered by my revered teacher, the author, to the Madras Presidency College Tamil Sangam, on the occasion of its anniversary on the 13th December 1899. At the request of Mr. T. Ramakrishna Pillai, B A, the South Indian poet, who presided on the occasion and also according to the wishes of many other gentlemen, the author has written it out I publish it hoping that it will be useful to the reading public.

COIMBATORE,
May 1900.

C. K. SUBRAMANIAM

V. R. Natesan

ஸ்ரீ ஆர் ஆசேட்டு 18.2.03

மாணிக்கவாசகர்.

இம்மாணிக்கவாசகர் சைவசமயாசாரியர் நால்வருள் ஒருவர். இக்காலத்தில் கிறிஸ்துமத ஸ்தாபனாசாரியராகிய கிறிஸ்து இன்னார் என்பதும் இன்னகாலத்தில் இருந்தார் என்பதும் இன்னின்ன அற்புதங்களைச் செய்தார் என்பதும் அவருடைய உயிர் வாழ்க்கைத் திறம் இப்படிப்பட்டதென்பதும் அவரைச்சார்ந்தொழுகிய அடியவர்கள் இன்னின்னார் என்பதும் அக்கிறிஸ்துமதச் சிறுவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, நம்மதச் சிறுவர்களுக்குந்தெரியும். இம்மாணிக்கவாசகர் இன்னார் என்பதும் அவர் வாழ்க்கைத்திறம் இன்னதென்பதும் இன்னின்ன நூல் அருளினார் என்பதும் நம்முள் பெரியோர்களாக இருப்பவருள்ளும் பலர்க்குந்தெரியாது இதற்குக்காரணம் என்ன? அம்மதஸ்தர்கள் தக்க சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு பரோபகாரார்த்தமாக உழைத்து வருவதுபோல நம்முடைய மடாதிபதிகளும் பிறரும் செய்யாமையேதான் என்று தோன்றுகின்றது.

நம் சமயநூல்கள் எல்லாருக்குந் தெரியும்படியான எளிய நடையில் அமைக்கப்படாமையும் ஒரு காரணமென நினைக்கின்றேன் இதனால் நம சமயநூல்களை இயற்றினார்மீது குறைகூற வந்தேனல்லேன். அவர்கள் அந்நாட் டகுதிக்கேற்ப இயற்றினார்கள். இக்காலத்திய தகுதிக்கேற்ப இயற்றிக்கொள்ளுதல்

நம்கடமை எனபதே என கருதது. திரிபுரமெரி த்த விரிசடைக்கடவுளபால தீந்தமிழ் தேர்ந்துணர்ந்த அகத்தியமுனிவா இயற்றிய அகத்தியம், இடைச சங்கத்தார் காலத்திலேயே தற்பார அரிதாகப்போ யினமைகண்டு அவர் மாணாக்கா பன்னிருவருட் சிற ந்த திரணதூமாக்கினியார், அகத்தியத்தின வழித் தாகக்கருதக்க தொல்காப்பியம் இயற்றினா பிற காலத்தவர்களாகிய பவணந்தியாதியோா அத்தொல காப்பியமும் கற்றற கரிதெனக்கண்டு பின்னும் சுருக கியும் விளக்கியும் நன்னூல் முதலியன இயற்றினா கள். ஆதலின பெரியோர்களுக்கும காலத்திற்குத தக்க கோலங்கொள்ள வேண்டுமெனபதே கருததெ ன்று எண்ணுகினறேன

இனி ஒரு பாஷையின நூல்கள், கற்றுவல லோர்க்குமட்டுமே அறிதற பொருளபடக்கூடிய காவிய நடையிற கட்டுண்டுராமல எல்லாருக்கும எளிதிற புலப்படக் கூடிய வசனநடையில வழங்கத்தொடங்கி னால அதுதான அப்பாஷையின விருத்திக்குத்தொ டக்கம எனக கருதுகினறேன. ஆங்கிலேயத்தில ஷேக்ஸ்பியா, மில்டன் முதலிய மகாகவிகளால இயற றப்பட்ட சிறந்த நாடகங்களும், காவியங்களும அழக ளித்திருந்தபோதிலும வசனநூலகள் வழங்கத்தொ டங்கியபின்தான அம்மொழிக்கும அதைப பேசுப வாகட்கும பாக்கியம அதிகரித்தது எனபதை யார அறியாாகள். அவ்வாங்கிலேய நூலாசிரியாகள் தங்க ளிடத்திலிருந்தவைகளை வசனத்தில இசைத்து வழங்

கியதுமன்றி அர்த்தசாஸ்திரம், பூகோள சாஸ்திரம், ரசாயன சாஸ்திரம் முதலிய பலவேறுசாஸ்திரங்களையும் பலவேறு மொழிகளிலுமிருந்து தம்மொழியில் பெயர்த்து எளிய நடையிற் சிறக்க வியற்றினர். அதனால் அம்மொழி நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்ந்து சொற்ப காலத்துள் மேனானத பதவியை யடைந்துவிட்டது. நம்முடைய தீந்தமிழ்மொழியோ என்றால் "அன்று கண்டமேனிக் கழிவில்லை" என்றபடி பழைய காவிய நிலையே கதியாகப் படுத்துக்கிடக்கின்றது. நாம் நம்முடைய பாஷையை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமானால் நம்மிடத்துள்ளவைகளை, எல்லாருக்குந் தெரியும்படியான எளிய நடையில் எழுதவேண்டும். இல்லாதவைகளை அயல் மொழிகளிலிருந்து எளிய நடையில் மொழி பெயர்க்கவேண்டும். நாம் நம்மிடத்தில் இல்லாதவைகளுக்காக இப்போது பலமொழிகளுட் புகுந்தலைய வேண்டுவதில்லை. எல்லா விஷயங்களும் ஆங்கிலேயத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. அது, பலவேறு விஷயங்களையும் பலவேறிடங்களிலுமிருந்து தேடிக் கொண்டுபோய் ஒன்றைப்பத்தாகவும் பத்தை நூறாகவும் விருத்திசெய்து வைத்திருக்கின்றது. நாம் அதனிடத்தே இருந்து எல்லா விஷயங்களையும் எளிதில் அடையலாம்.

இனி ஒரு சாரார் "நாம் தேச சரித்திரங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கலாமென்றால் சில விஷயங்களையறிவிக்க ஏற்றமொழிகள் கண்டுபிடிப்பது அதிக கஷ்டமாயிருக்கின்றது" என்கின்றார்

கள். ஆனால் அவர்கள் இவ்விஷயத்தைப்புங்கூட இவ்வாறு தமிழாகச்சொல்லுவதில்லை "நாம் History களையும் Science களையும் Tamil languageல translate பண்ணலாமென்றால் சில things களை express பண்ணுகிறதற்கு technical terms களை find out பண்ணுகிறது பெரிய difficulty ஆக இருக்கிறது" என்றுதான் சொல்லுவார்கள். இவ்விரத்தினங்கள் இழைக்கத் தக்க பொன்னாகவாயினும் இருக்கும் பாக்கியம் நம தமிழ் பெற்றதே என்பதற்கு மகிழவேண்டும். இவர்கள் இவ்வாறு History முதலிய ஆங்கிலேய மொழிகளை உடன்கலந்து இடர்ப்படுகிறது, தமிழில் 'தேசசரித்திரம்' முதலிய மொழிகள் வழங்காமையினாலா? அல்ல; இவர்களது அப்பியாசமின்மையாலேயே என்பது வெளிப்படைதானே. ஆய்ந்து நோக்கினால் அனேக விஷயங்களை எளிதாக வெளிப்படுத்த, வேண்டிய மொழிகள் அகப்படும். இல்லாதவைகளுக்குப் புதிய பதங்களை யமைக்கவேண்டும். இயலாதவைகளுக்கு அன்னியபாஷையின் மொழியையே அமைக்கவேண்டும். ஆதியில் ஆங்கிலேயம் அன்னியபாஷைகளை யடுத்துறவாடி அவற்றின் சொற்களையும் பொருளையும் யாசித்துப் பெற்றுத்தானே இப்போது தனக்கிணையில்லாப்பாஷையென விலங்குகின்றது. அவ்வாறு பெற்ற அன்னியமொழிகளுள் அனேகத்தை ஆங்கிலேயர் தன்மயமாக்கிக்கொண்டாலும் எத்தனை மொழிகள் அன்னிய பாஷைகளில் உள்ளபடியே வழங்குகின்றன. *Plus, Integer, Petitio principii,* முதலிய சாத்திர பரிபாஷைகளைப்பாருங்கள். ஆதலின் அப்

பாஷையின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றிச் சென்றால் ஒழிய நம்பாஷை முன்னுக்குவராது.

இப்போது இருப்பவற்றுட் பழய இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தில் "ஆவோடல்லது யகர முதலாது" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. யகரமெய் ஆகாரவுயிர் ஒன்றுடனேயன்றிப் பிற உயிரோடு கூடி மொழிக்கு முதலில்வராது என்பது இதன் பொருள் பிற்காலத்தவராகிய பவணந்தியார் "அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ யம முதல்" எனச் சூத்திரம் செய்தார் யகரமெய் அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ என்ற ஆறுயிரோடுங்கூடி மொழிக்கு முதலில் வரும் என்பது இதன் பொருள். முன்னையவராகிய தொல்காப்பியர் யகரமெய் ஆ என்ற ஒருயிரோடுமட்டும் கூடி மொழிக்கு முதலில் வருமென்றுரைத்திருக்கப் பவணந்தியார், அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ என்பவைகளில் எந்த உயிரோடும் கூடி மொழிக்கு முதலில் வரலாம் என்று ஏன் கூறினார்? தமிழில் யாறு, யாடு, யானை, யாவன், யாங்ஙனம் என்பவையே தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கிவந்திருக்கப் பிற்காலத்தில் யவனர், யுகம், யூகம், யௌவனம் முதலியவை அன்னிய பாஷையிலிருந்து வந்து கலந்து விட்டமையினாலேயே யல்லவா? பிற்காலத்தில் எவ்வளவு ஆசிரியர்கள் வேதாந்த பரிபாஷைகளையும், தர்க்க பரிபாஷைகளையும் அன்னிய பாஷையினின்றெடுத்து வழங்கியிருக்கின்றார்கள். திருவாவடுதுறையாதீனத்து ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள் 'மேற்கோள்' முதலிய எவ்வளவு பதங்களைப்புதிதாக அமைத்

ஆந தமிழுலகுக குபகாரம பண்ணியிருககின்றூா கள. ஆதலின அன்னிய பாஷைகளிலிருநது அரு மையானவைகளை மொழிபெயாததலும அவசியமான இடஙகளில புதிதாகபபதஙகளை அமைததுசசோதத லும, இயலாதபோது அவ்வனனிய பாஷை மொழி களையே அமைத்தலும நமமுனனோாகளுக்கும சம மதமென்பது விளஙகுகினறது. ஆதலின பாஷையில ஏறற மொழிகள இல்லையே எனறும அனனிய மொ ழிகளை யமைததலுக்கு நடமிலககணம இடநதருவ தில்லையே எனறும எணணி இடாப்படடு நில்லாமல ஒவ்வொருவரும தததம திறததுககேறறபடி ஒவ வொரு நூலை அனனிய பாஷையிலிருநது மொழி பெ யாததும, நமபாஷையில அரிய நடையில உளள வைகளை எளிய நடையில இயறறியும, தததம கடமை களைசசெலுதத முயலவாாகளாயின நமமுடைய பா ஷை மிகவிரைவில முனனுக்குவநதுவிடும.

இமமாணிககவாசகா, பாண்டிநாடடிலே வைகை

அவதாரமும் அந
ங்கலை பயில்வும்.
யாறறங் கரையிலேஉள்ள திருவா தவூர்* எனற க்ஷேததிரத்தில தம தியற் பெயருககேறறபடி சிவனடியையே பறறிய சிந

* திருவாதவூா - வாயுபகவானாற்பூசிககபபெறற ஊா என பது பொருள.

ஆதியாதித்தன்சோமனசுவினிகடமபேரால்
வேதியாதமைவநதேததிவிமலனையுகநகணமூனறுங
காதலிலவணஙககககணடுகடையுகமவாதராஜன
நீதியில்வணஙகவாதபுரமெனகிழுமூதூர்.

வேப்பததூரா திருவிளையாடல்.

தையராக விளங்கிய சம்புபாதாசிருதர் என்னும் அமாத்தியப் பிராமணகுலசிரேஷ்டரும் அவர் மனைவியாராகிய ஞானவதி என்னும் அதிசிறந்த மாதுசிரோன்மணியாரும் இழைத்த அருந்தவப்பயனாக அவர்களுக்குப் புதல்வராக ஜனித்தார்*. சம்புபாதாசிருதர் செய்ய வேண்டுவனவற்றைச் சிறப்புறச்செய்து, தாம் இக்குழந்தையை ஸ்ரீ வாதபுரேசரது திருவருளால் அனுக்கிரகிக்கப் பெற்றாராதலின் அதற்குத் திருவாதவூரர் என்றே திருநாமமிட்டு அன்போடு வளர்த்துவந்தார். திருவாதவூரர்க்கு ஐந்துவயதானவுடனே தந்தையார் அவர்க்குக் க்ரமப்படி உபநயனஞ் செய்வித்து ஏற்ற ஆசிரியரைத்தேடி வித்தியாரம்பஞ் செய்வித்தார். அவ்வாறு வித்யாரம்பஞ் செய்விக்கப் பெற்றவராகிய திருவாதவூரர் அந்நல்லாசிரியனையடைந்து நெடுங்கணக்காதிகளை விரைந்துகற்றுப் பின் அந்நூல்களைப் பயிலவாராகி ஒருகணப்போதாயினும் வீணே கழியாது, திரணதூமாக்கினியார் வேம்பினெய் உண்ட கதையாகக் கல்வியிலேயே கருத்தைச் செலுத்திவந்தார். "ஓதத் விட்டது நித்திரைகொள்" என்று அவ்வை கூறியதற்கு அவரையே ஏற்ற இலக்கியமென்று கொள்ளலாம். இவ்வாறு அவர் கல்வியிலேயே கருத்தைச்செலுத்தி வந்தமையின் மிகவிரைவில் அறநூலும், பொருணூலும் வியாகரணந் தருக்கம் முதலிய கருவிநூல்களும் வீட்டுநூல்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே கற்று விளங்கினார். அப்போது அவருக்கு வயது பதி

* திருப்பெருந்துறைப் புராணம், பிருகத்தீர்த்த மகாத்மியம்.

ளுறு. அக்காலத்தில் அந்நாட்டில் யாருக்கேனும் ஏதே னுமொன்றில் ஐயமுண்டானால் அவர்கள் திருவாதவூர் சென்று நமது திருவாதவூரரை அடைந்து அடிபணிந்து கேட்டுச் சந்தேகந்தீர்ந்து செல்வார்கள். இது திருப்பெருந்துறைப் புராணத்து,

"வேதமுதல் கலைகளையு மேதினியி லுணராதாம
போதமொரு சங்கையுற்ற திருவாத வூர்புகுந்து
நாதவென்று தொழுதேத்தி நவின்றுதெளிந் தேகுவரேல்
சாதமிலா கல்விநிலை யெவரளக்கத் தக்காரே"

என்ற செய்யுளால் நன்கு விளங்குகின்றது. நமது ஸ்வாமிகள் இவ்வாறு இவ்வளவு சிறுவயதில் அரிய கல்வியைப்பெற்று விளங்கியதற்குக் காரணம் இப்பிறப்பில் அவர் திக சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு பயின்றது மாத்திரமல்ல; பூர்வத்திற்பயின்ற பயிற்சியுங் கூடத் தான் என்கின்றார்கள். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும் தமதருமைத் திருக்குறளில்,

"யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு"

என்கின்றார். இதன்பொருள் 'கற்றுவல்ல ஒருவனுக்குத் தன்னாடும் தன்னூரும் மட்டுமல்ல; எந்நாடும், எந்த ஊரும் தன்னாடும் தன்னூருமாம்; இப்படியாயின் ஒருவன் தானிறக்குமளவுங் கல்லாதிருப்பதேன்?' என்பதாம். கற்றுவல்ல ஒருவருக்கு வேற்றுநாடும் வேற்றூரும் தமநாடும் தமவூரும் ஆகும் எனவே கற்குந்தொழிலை விட்டொழுகுபவர்க்குத் தமநாடுந் தமவூருங்கூடத் தம்முடையன அல்லாதுபோம் என

பதும அதனுற்ற்னே விளங்குகின்றது. இதற்கு இலக்கியநதேட நெடுநெதூரஞ்செலல வேண்டுவதிலலை. பிற்காலததிருநத நமதேசததுராஜாக்கள கல்விகறகுந்தனமையைக கைவிடடு விவேக சூனயாகளாகி ஐக்கியமினறி ஒருவரோடொருவா மாறுகொணடிருநதமையால அவாகளுககுத தஙகளுடைய சொநதநாடும நகரமும தஙகளுடையன அலலாது போகவும, அவை, கலவியைக கறகுநதொழிலை கைககொணடு விவேக பூரணாகளாக விளஙகினமையின வியாபாரார்த்தம தெடுநதூரததேயிருநது இஙகே வநத ஆஙகிலேயருடையனவாக ஆகவும, நோநதிருககினற இஃதொனறே நனகுவிளக்குகினறது ஆனல நமமுடைய பிறகாலததரசாகள அப்படி அறிவினாகளாக ஐககியமினறி நாடிழகக நோநததும, நமமுடைய நலலபாககியவசததாலதான எனறு நினைக்கவேண்டும. ஏனென்றல அப்படியவாகள நாடிழகக நேராதிருநதால, முனகாலததிற கனவிலும கருதவெண்ணுதனவாக இக்காலததில நாமனுபவிககும அளவறறஎலலா இனபஙகளுக்கும காரணமாக விளங்கும ஆஙகிலேய தர்ம ராஜாஙகம வாயககும அதிாஷடம நோநதிராது. ஆதலின அதறகாகப் பகவானைத தோததிரிககவேண்டும.

இக்குறளிலே நமது நாயனா பெருமபயனைத் தரவலலதாகிய அககலவியைச சாநதுணையுங கறக வேண்டும் எனகின்றா. சாநதுணையும கற்றல் பின் அதன் பயனை நாம அனுபவிபபது எபபோதோ எனின, அககலவி மறறவறறைபபோல “உடனுடன

அழியாது உயிரோடு சேறலிற் சாந்துணையுமென்றார்" என்று உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் கூறுகின்றார். தெய்வப்புலவருடைய இக்குறளிற் குறிப்பாகக்கூறிய இப் பொருளை,

"ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வியொருவற்
கெழுமையு மேமாப் புடைத்து"

என்ற குறளால் வலியுறுத்துகின்றார் கிரேக்கருள்ளே மகாஞானி எனவிருந்தவராகிய சாக்ரேடீஸ் என்பவரும் "கற்றல் என்பது முன்னையதை நினைவுக்குக் கொண்டுவருகின்ற ஒரு செயலே நம்முடைய அறிவென்பது நினைவு கூர்தலே நாம் பிறப்பதற்குமுன் அறிந்த விஷயங்களை இப்போது நினைவுகூருகின்றோம்" என்கின்றார்

இனி ஒரு சாரார், "யேசுகிறிஸ்துவானவர் ஒரு பிறவிக்குருடனைச் சந்தித்தபோது அவருடைய சீஷர்கள், அவரைநோக்கி 'ரபீ† இவன் குருடனாய்ப் பிறந்தது யார்செய்தபாவம், இவன்செய்தபாவமோ, இவனைப் பெற்றவர்கள்செய்தபாவமோ' என்று கேட்டார்கள்; ஆதலின் இப்பிறப்புக்கு முன்னும் ஒருபிறப்பு இருந்திருக்கும் என்று கர்த்தரின் சீஷர்கள் கருதியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. மற்றோரிடத்தில் யேசு தம் சீஷர்களை நோக்கி ‡'என்பிதாவின்வீட்டில் அனேக

* Our learning is only a process of recollecting and our knowledge is recollection We recollect the things of which we have received knowledge before our birth'

† யோவான் IX. 2.

‡ யோவான் XIV 2

வாசஸ்தளங்கள் உண்டு. அப்படி யில்லாதிருந்தால்
நான் உங்களுக்குச் சொல்லியிருப்பேன் என்கிறார்.
அங்குசெல்லும் அனைவரையும் ஒருங்கே கொள்ளத்
தக்க விசாலமுடையதாக ஒரே வாசஸ்தளமாக
இராமல் பலவேறு வாசஸ்தளங்கள் இருத்தற்குக்
காரணம், அங்கே செல்லுபவர்களது தரத்துக்குத்
தக்கவாறு அமையும்படி கருதியே என்று நினைக்க
இடமுண்டாகின்றது. இவ்வுலகில் நன்னெறி யொழு
கிப் பிதாவின் வீட்டிலுள்ள ஒரு வாசஸ்தளத்தை
யடைந்தவர்கள் பின் தக்கவாறு ஒழுகி அதினுஞ்சிறந்
தாக விளங்கும் ஸ்தலத்திற் பிரவேசம் பெறுவார்கள்
என்றும் கருதக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆதிமுதற்
கொண்டே தேவலோகத்தில் தேவனுடன் திவ்யதேகி
யாய் விளங்கியிருந்த யேசுவானவர் உலகரக்ஷணார்த்தம்
தேவனால் அனுப்பப்பட்டு வருகையில் முன் இருந்த
திவ்ய தேகத்தை ஒழித்துவிட்டு, கன்னிமரியாளின்
கர்ப்பத்துட் புகுந்து, மானிடதேகம் பெற்றுப் பிறந்
தார். அவர் தன்பிதாவினிடத்துக் கேட்டவைகளை
உலகுக்குபதேசித்தார். தாம் வந்தகாரியங்களெல்
லாம் முடித்தபின்பு மானிடதேகத்தை ஒழித்துவிட்டு
முன்னைய திவ்யதேகத்தை வகித்துக்கொண்டு தேவ
லோகத்தில் இருக்கின்றார் எனப்படுகின்றது. ஆத்
வின் முன்னும் பின்னும் பிறப்புண்டென்பதே விவி
லிய நூலுக்கும் உடன்பாடென்றாகின்றது. அன்றி
யும் யேசு செய்த அற்புதங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்
பட்டபோது ஏரோதென்பவன் அவரைத் தன்னால்
சிரச்சேதம் பண்ணப்பட்ட யோவான் என்றெண்ணி

னுன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சிலர் அவரை யோனு என்றும் சிலர் எலியா என்றும் கருதினார்கள் என்றும் தெரிகின்றது. முன்னே தேவலோகத்தில் தேவதூதர்களாயிருந்தோர் சிலர் தங்கள் தீச்செயல் காரணமாகத் தேவகோபத்துக்காளாகித் தேவலோகத்தை விட்டுப் பூலோகப் பிரவேசஞ்செய்து தீங்கிழைத்துத் திரிகின்றார்கள் என்றும் அங்கே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலின் தீச்செயல் புரிந்தோர் இழிபிறப்படைந்தும் நற்செயல் புரிந்தோர் நலனுடம்படைந்தும் முறையே துன்பும் இன்பும் நுகர்வர் என்பதே விவிலியநூலுக்கும் கருத்தாகத் தோன்றுகின்றது. யேசுவானவர் தேவாலயத்துட் புகுந்து அருமையாகப் பிரசங்கித்தபோது, கேட்டிருந்தவர்கள், இவர் கல்லாதவராக இருந்தும் வேத எழுத்துக்களை எவ்வளவு நன்றாகச் சொல்லுகின்றார் என்று ஆச்சரியப் பட்டார்கள். அவரும் தாம் பிதாவினிடத்தில் கேட்டவைகளையே சொல்வதாகக் கூறினார். ஆதலின் சாக்ரேடீஸ் கூறியபடி நாம் முன்னே கற்றதை இப்போது இப்பிறப்பில் நினைவுகூருகின்றோம் என்பதே விவிலிய நூலுக்கும் உடன்பாடு" என்கின்றார்கள்.

அரசனையடைந்து அமைச்சுரிமையடைந்தது.

இவற்றின் உண்மை இன்மைகள் எப்படியோ இருக்கட்டும். திருவாதவூரர் நிறைந்த கல்வியுடையவராகச் சிறந்து விளங்கினார் என்பதுதான் நமக்குவிஷயம். இவ்வாறு இவர் சிறந்து விளங்குஞ் செய்தியை அக்காலத்தில் பாண்டிநாட்டை ஆட்சிபுரிந்துவந்த அரிமர்த்தனபாண்டியன் கேள்வியுற்றுச் சில

பரிசனங்களையனுப்பி அவரைத் தன்சமுகத்துக் கழைப்பித்தான். இதனாலே இவ்வரசன் கலவியில அபிமானமுடையவன் எனபது நனகு விளஙகுகின்றது.

"அகத்தினழகு முகததின விளங்கும்" என்றபடி திவ்விய தேஜஸோடுங் கூடி விளங்கும திருவாதவூரடிகளது திருவுருவபபொலிவைக்கணடதும பேரறிவுடையானாகிய அரிமர்த்தனன் அகமிகமகிழ்நது ராஜயநதிர முதலிய கலைகளிற சில விஷயஙகளை வினவினன். ஐயநதிரிபறக் கற்றுணர்நத திருவாதவூரர் அவறறையெலலாம நனகினிது பிரசாரணம செயதனா. அரசா தலைவன, ஆனநதக கடலிடை மூழ்கி அமைசசா முக நோககிப 'பேரறிவுடையீர்' இவவாதவூரடிகளது கலவித்திறமென்னே! இவ்வளவினதென்று எலலையிட டுரைக்க முடியாததாக இருக்கினறது. மணறகேணியிறறோண்டுநதோறும நீாசுரபபதுபோல யான் கேட்குநதோறும இவரிடததிருநது விடை புறப்பட் டுக்கொண்டே இருககின்றது. "கலவிகரையில" எனபார்கள்; இவரது திறஙகண்டுதானோ? அறிவின்றலைவராகிய இவாககு இதுமுதல் *'பிரமராயர்' என்று பட்டம் சூட்டியிருக்கின்றேன். இனி நீவிர் எலலோரும் இவரை அப்பெயாகொண்டே அழையுங்கள்'†

* பிரமராயர் என்பது பிரதான மந்திரிததுவம வகிபபோர்ககுககொடுக்கும ஓாபட்டம். வம்சசேகரன் காலததும பிரதான மநதிரிககு இப்பெயரிருந்ததாக விலஸன் பண்டிதா கூறுகின்றார்.

'மறைமுதற் கலைகளெல்லா மாணபுற வினவுந்தோறுங்
குறைதவிர் விடைகொடுககக் கொற்றவ னுவகைபூதது
நிறையெது வினவினலு நிகழ்த்திடு மிவாக்கின்றூதி
யறைகுதிர் பிரமராய ரென்றமைச் சரைப்பார்ததோதி.

என்றுரைத்துவிட்டுத் தன்னுள் 'கல்வியின் கரை கண்டு விளங்கும் இவர் மனிதப்பிறப்பினர் அல்லர்; தெய்வப்பிறப்பாகவே யிருக்கவேண்டும். எந்தத் தேவதையின் அம்சமாக அவதரித்தவரோ தெரியவில்லை. நீநெறியிலகவி நன்னெறியிற் செலுத்தும் பேரறிவுடையாரை அரசனாகவுள்ளான் தனக்குத் துணையாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பார்கள். இவரோ அறநூல்களின் நுட்பங்களை நன்கறிந்தவர்; ஆண்டில் இளையராக இருப்பினும் அறிவில் நம்மினும் மிக மூத்து விளங்குபவர்' மழையினது இன்மை மிகுதிகளானும், காற்று, தீ, பிணி என்றிவற்றானும் வருவனவாகிய தெய்வத்தான்வரும் துன்பங்களைஉறபார்தங்களான அறிந்து அவ்வவற்றுக்குச் சொல்லியபடி கடவுளரையும் தக்கோரையும் நோக்கிச் செய்யும் சாந்திகளானும், பகைவர், கள்வர், சுற்றத்தார், வினைசெய்வார் என்றிவர்களான் வருந்துன்பங்களை அவ்வவர்களது குணம், இங்கிதம், ஆகாரம், செயல் என்பவற்றான் அறிந்து அவ்வவற்றுக் கேற்றபடி சாம, பேத, தான, தண்டங்களாகிய உபாயங்களுள் ஒன்றினானும் நீக்கும் தன்மையையுடையார் இத்தகைய பெரியவரொருவர் நம்மவராகக் கொள்ளக்கிடைப்பது அரியவற்றுளெல்லாம் அரியது. ஆதலின் இப்பெரியாரை நமக்குப் பெருந்துணையாகக் கொள்ளுதும்' என்று இவ்வாறு ஆராய்ந்து தீர்மானித்தான்; அவ்வாறு தீர்மானித்த அரசன், உடனே மந்திரிமார்களது முகநோக்கிக் 'கலைநூல்வல்லீர்' கல்வியங் கடலாகிய இப்பிரமராயரை உங்களுக்கெல்லாம் முதல்வராக

இருக்கும்படி பிரதான மந்திரியாராக நியமித்திருக்கினறேன்' என்றுரைத்தான. அதுகேட்ட அமைச்சாகளெல்லாரும அரசனை அடிபணிந்து 'வேந்தர் தலைவ' உனது அருளைப் பாட்டைக்கேட்டு நாங்கள் மிக மகிழ்ச்சியடைந்தோம. இப்பெரியோரை எங்களுக்கு முதலவராகத் தந்தசெயலுக்குக் கைம்மாறு யாதுளது'. என்றனா. பின்பு அமைச்சர்களும் பிறரும 'அரசன தக்கது செய்தான், தக்கது செய்தான' எனத் தத்தமிற கூறி யகமகிழ்ந்தனா. பின்பு அரிமாத்தனன ஆரகேயுர கடக கங்கணாதி யாபரணங்களும் பீதாம்பராதியுடைகளும தேராதிநாலவகைப படைகளும கொடி குடை யாலவட்டம சின்னம முதலியசம்பததும பிரமராயாகருச் சிறப்பநலகினன்.

'பெருவிலைச் செம்பொ னுடை பிறங்குகுப் பாயந் தேசு
தருதலைச சாதது மாயோன றனும்வெஃ குதத ரீய
மருமணி மதாணி யாழி யாரமொண கட்கம பொனனுண்
திருமணிக் குழைமுன மறறுஞ செயிரற வழங்கிப் பினனா

'மழைமதக களிறு பாய்பரி வாவுமான பூணட பொற்றேர்
ரிழைமணிச சிவிகை மறறும வருதினிக கியல நலகிக
குழையுடற கவரி வெறறிக கொடிகுடை யால வட்டந்
தழைதரு மொழிய வாதிச சம்பததும பெருக நலகி.'

தந்தையாா விருப்பத்தினபடி இதுவரையும திருவாதவூரர் என்றழைதது வந்தோம, இனிப பாண்டியராசனது ஆணைபபடி நாமும நமது ஸ்வாமிகளைப் பிரமராயரென்றே வழங்குவோமாக. பிரமராயர் அவறறையெல்லாம பெருமானது திருவருளே என்று அன்போடே

று அரசனிடத்தே புறவிடைகொண்டு அரண்மனை யைவிட்டுப் பலவகைவாத்தியங்களு முழங்கப் புறப் பட்டனர்.

இவ்வுலகத்தில் அற்பசெலவமெய்தினோரும் தம் முனனிலையிற்றகப்கரிதது மற்றவர்களை ஒரு பொரு ட்டாகவே மதியார்கள். மற்றவர்களைமட்டுமா? தமக்கு அசசெல்வம வருதறகு உதவியாக இருநதவர்களையும் உற்று நோக்கார்கள். கடவுள்சிநதனை கனவிலுங் கரு தாரகள. நம்மு பிரமராயா, பாண்டியராஜன் தமகலவித் திறததை மிகவியநது 'பிரமராயா' (அறிவினறலைவா) எனப் பட்டமளித்தபோதும், அமைச்சரும் அடுத்து நின்றோருமமகமகிழ்நது புகழ்கையிலும், எனனசெய் தாா? அவையெலலாம தமமுடைய கல்வித்திறம்பற்றி நேரநதன எனககருதினரா? இலலை. எலலாம எமபெ ருமானுடைய திருவருளே என்றுதான கருதினா.

'மிக்கதுய குறைந்த தூஞோ தூக்கிமெ விறல்சால் வேந்தன்
றக்கது செய்தா னென்றுத ததமின அமைசசா சொற்றூர்
புக்கது நமக்கோர் செலவ மெனமற்றோ ருவகை பூததார்
அக்கது பூண்பெம் மான்செய அருளென வைய ரேறறூர்.'

தென்னவனல் பலவகைசசெலவமு மூற்றுச் செல்பவ ராகிய பிரமராயர் தமக்கு இவ்வளவு சிறப்பும் உறுதற் குக்காரணம எமபெருமானது திருவருளே என்றுணர் நதவராய் எமபெருமான எழுநதருளியிருக்கும் திரு வாலயத்தை அடைந்து பொற்றாமரைத்தடத்தின்மூழ் கிக்கண்மணியும் நீறுங்தவிலுறப்புனைந்து உட்புகுந்து இந்திரவிமானத் தெழுந்தருளியிருக்கும சந்திரசூடா

மணியையும அவரிடமபிரியா அங்கயற்கணணியம்மை யையும் அடிபணிநது திருநீறேறறுத் தமமனையடைந தார். ✓பிரமராயா இவ்வாறு அரசனறை பெருஞ்சிறப பெய்திவருகினறதைத் அறிநத சுறறததாரும சூழவி ருநதாரும கூடிவரச சம்புபாதாசிருதா ஞானவதி சமே தராக அஷ்டமங்கலங்களுடன எதிரவநது மகிழ்நது அழைததுச சென்றா. பினபு மறுதினம முதலாகப பிரமராயர் தமது முதனமநதிரித்தொழிலை வகிப்பாரா கிப்பாண்டிநாட்டின எல்லையையும அதனுள வசிக்கும குடிகள் இவ்வளவினர் எனபதையும அவர்கள செ லுததும இறைபபொருள் இததுணை எனபதையும உல குபொருளவருவாயும மறற அரசாகள செலுத்தும கப்பப்பணமும கடலகளிலும மலைகளிலும வரும்பொ ருள்களும இததுணையன என்பதும ஆக வருவாய இத துணை தெனபதும அனனசததிரம, தண்ணீரபபநதல, கலவிசசாலை, தேவாலயம எனபனவாதி தாமவிஷயங் களிற செலவாகுந தொகையும படையாதிகளுககு நல் கும பொருளும ஆக வருவாயிலிருநது செலவாகுந தொகை இவ்வளவென்பதும அசசெலவுநீங்கப் பண டாரத்துட சேர்க்கபபடுவன இவவளவினவென்பதும நன்றாக அறிநதுகொணடாா. அககாலத்திற பாணடி நாட்டின் எலலைஎன்ன எனபதை அறியவேண்டுவ தவசியம். அது,

> "பெருவெளி மேலபா லாகப் பெருங்கடல் கீழ்பா லாக
> வொருவரும புனலசால் வெளளா றுத்தர மாகத் தெற்குப்
> பொருவருங் குமரியாகப் போந்தநான் கெலலை யுள்ளு
> மருவிய குடிகணலகு மிறைப்பொருள வருவாய் தோநதும"

என்ற செயயுளாற குறிககபபடுகினறது. வடக்கே

வெள்ளாறும, கிழககே கடலும (Gulf of Mannar and Palkstrait) தெறகே சுன்னியாகுமரியும மேறகே பெருவழியும் (The great highway) பாணடிநாடடுக் கெலலேயாக இருநதன என்று தெரிகினறது. வெள் ளாறு சோழதேசததுககுத தெனனெலலே என்னப் படுகினறது. ஆதலின இருநாடடுககும பொதுஎலலே என்னப் படுகினற வெளளாறு, பறங்கிப்பேட்டை (Porto Novo) யண்டைக கடலிலவிழும வெள்ளாறு அலல; ஏனெனில அபபடிககொணடால சோழாகளுக குப் பிரதானமாகவிளஙகிய (பிறகாலததில தஞசை கடடபபடட) பிரதேசஙகள அவாகள நாடடினறு பிரிபடும. ஆதலால எலலேஎனற வெள்ளாறு திருசசி னுபபள்ளியிலலாவில மருஙகாபுரி அடுதத பாவதங் களில உறபததியாகித தென்கிழககு மாாககமாகப புதுககோடடைச சமஸதானததின வழியாகஓடிக கட லில (in Palk Strait at Point Calymere) விழுகினற வெள்ளாறுககதா னிருககவேணடும நாடடுககோட் டைச் செட்டிபபெணகள் வெள்ளாற்றைக் கடககலா காதெனறு நமபியிருநத நமபிககையும இதறகாதார மாகின்றது மேறகெலலே பெருவழி செய்யுளிற குறித் தபடி பெருவெளியலல மறறொருசெய்யுளில அதே வழி வழுதிக்கால் எனனபபடுகினறது; அதாவது பாண் டியமனனன வழி எனபதுபொருள அது குற்றாலத துககுச சமீபததில மலேமாாககமாகத திருவாஙகூாச சீமைககுள கொண்டுபோயவிடுமவழி. அதில இஙகே குறிக்கப்பட்டது அரசன்கோவிலவழி; பிறகாலத்தில அவ்வழி அதிகமாக உபயோகிககபபடுவதிலலே. இப

போதையவழி அதாவது அமமலைவழியாக இப்போது செலலுமவழி ஆரியன்காவண்டையிருக்கின்றது. இதன்படி தெறகுக திருவாங்கூரில கன்னியாகுமரிககு வடமேறகேயிருககின்ற நஞ்சைநாடுமுழுதும பாண்டியதேசததுள் அடஙகியிருநதிருககின்றது.

பிரமராயர் ஒருவினை தொடங்குங்காலத்துப் பாரதூரமபாாததனறிந தொடஙகார் முதலிலே அவ்வினை வலியைப் பாாபபார. பின அது முடிததலில தமக்குள்ள தானையும பொருளுமாகிய கருவிகளின்வலியை ஆராய்வார. பின அதறகுத தடையாக இருககும தடை வலியைப்பார்பபார. பின் இருதிறத்தாாக்குமுள்ள துணைவலியையாராய்வார. அவவினைமுடிபபின பின்னு லெனனநிகழும எனபதைக கவனிப்பார. கூகையைக காககையானது பகலவெலலுமாதலின எதையுமஇயற றுதறகு எறறகாலம யாதெனபபாாப்பார. நீரிற றேருமநிலததிற படவும செலலா ஆதலின், வாய்தத இடமபா தென றுயவார.

> "ஞாலங் கருதினுங் கைகூடுங் காலங்
> கருதி யிடததாற் செயின."

வினைசெயயுங்காலததுச சோமபாமையும குடிகாத்தலும நீதிநூலகளைககற்றுச செய்வன தவிாவன அறிதலும முயறசியுடைமையும உடையாாக இருநதாா. போாவருங்காலஙகளில பகைவாககுத துணையாயினரை அவரிற்பிரிககவேண்டிற் பிரிததிடுவா. தமபாலாரைத் தமமிற்பிரியாதபடி இனசொற்களாற பேணிக கொளவா. முனனே தமமினும தமபாலாரினும பிரிநதாரைப் பொருத்தவேண்டிற் பொருததுவா. ஒருகாரி

யம்செய்கை பலவாறுந்தோன்றின அவற்றுள் ஆவதா ராய்வார். அதுசெய்யுங்கால் பலிப்பது நாடிச்செய்வார். ஒருவரைப் பிரிந்தலோ பொருந்தலோ எதுசெய்வ தென்று அரசனுக்கு ஐயம் நிகழ்ந்தபோது அவனுக்கு ஒன்றைத்தேர்ந்து இதுவேசெய்யற்பாலதென்று துணி வுபிறக்குமவகை சொல்வார். தாம் அறிந்துசொலலும் சொற்களையும் சிலபோது அரசன் அழித்துத் தானும் அறியானாய் விளங்கினும் அதுநோக்கி ஒழியாது அவ னுக்கு நன்மைதருவனவற்றைக்கூறுதலிலபின்னிடார். பலவாறு சொல்வானேன் இவரது அமைச்சினற்பிறந்த தால அரிமர்த்தனனுக்கு முன்னே பகையாயிருந்தவா களும் இப்போது இவனுடைய நட்பைநாடினார்கள். எட்டாத பலவேறு தீவுகளிலிருந்தரசாட்சிபுரியும் நீதி மன்னர்களும் தங்கள்தங்கள் தேசத்துள்ள அரியபொ ருள்களை இவனுக்குக் காணிக்கையாக அனுப்பி நண்பு பாராட்டினார்கள்.

"பலவுரைத் திடலென் முன்னுட் பகைவரா யுள்ளா ரியாரும்
விலகுற் றரசன பாங்கா மேவினா நட்புப் பூண்டார்
வலமிகு செங்கோல செலலாத் தீபத்து வாழ்கின் றுரு
நிலவரும பொருள்வி டுத்து நேசிப்ப வியற்றி வாழ்நாள்."

இப்பிரமராயர் வேதமுதலிய நூல்களையெல்லாம் நன் ருகக்கற்று விளங்கியவர் ஆதலின் எம்பெருமான்மாட் டும் அடியவர்கண்மாட்டும் அளவுகடந்த அன்புபாராட் டிவந்தார். நல்லனவற்றுளெல்லாஞ் சிறந்துவிளங்குந் தன்மையதாகிய இவ்வன்பு ஒன்றுஇருக்கின் எல்லாத் தருமங்களும் எண்ணுமலே நிறைவேறும். அல்லன வெல்லாம் அழிவுறும்.

"அறததிறகே யனபுசாா பெனப அறியாா
மறததிறகு மஃதே துணை"

என்றாா நாயனாா. யேசுவானவா முமுக்ஷுக்களாயிருநத யூதாசிலரைநோககி, 'அனபாகளே! நீஙகள் அனபைக கைககொளளுவீாகளானால எலலாககறபனைகளும எளிதில நிறைவேறும' எனறுரைததாா. அஃது உண்மைதான. பாருஙகள "எனககு முன்பாக உனககு வேறு தேவிருககவேணடாம" எனபது விவிலியநூறபடி தேவகறபனையுள ஒனறலலவா? ஒருவன கடவுளிடதது அனபுகொளளுவானாயின அவனுககு இதை ஒருவா உரைககவேணடுமோ? அனபே அவனுககு இதைக கறபிககும. "அவனபேரை வீணில வழஙகாதே" எனபதும ஒருகறபனை அவன அனபுகொணடிருநதால கனவிலாயினும அவாபெயரை வீணாகவழஙகக கருதுவானா? அதனால அனபானது கடவுளைபபறறிய எலலாககறபனையையும நிறைவேறறுகினறதெனறேறபடுகின்றது; அதுமட்டுமலல. மனிதனைப் பறறிய கறபனைகளையும அவவனபே நிறைவேறறும. "கடவுளிடதது நனறிபாராடடககூடியவன செய்யககூடிய சிறநத செயலாவது அவருடைய சிருஷடிகளிடததில அனபுபாராடடுதலே" எனறாா ஒருவா. தேவனிடததில அனபுபாராடடுகினற ஒருவனைநோககிப "பெறறோாகளை நேசிப்பாயாக" என்று கற்பிககவேண்டுமோ? அவன அவருடைய சிருஷடிகள எலலாரிடத்தும அனபுபாராடடுபவனாயிருககத தனபெறறோரை அவமதிப்பானா? "திருடாதே" என்று அவனைநோககிச்சொலலுவதாக இருநதால் அது அவனுககு ஓா குறைவாகவே

யிருக்கும் தன்னிடத்துள்ள பொருள்களைத் தான் அனுபவித்தலினும் தனனால விருப்பப்படுவன் கொண்டனுபவித்து மகிழ்தலை அதிகமாக விரும்பும் இவன், பிறாக்கு வருத்தமுண்டாக அவாபொருளை எப்படி விரும்பித திருடுவான்.

"அன்பிலா ரெலலாந தமக்குரிய ரன்புடையா
ரென்பு முரியா பிறர்க்கு."

என்றார் பெருநாவலர். பரோபகாரத்தின மிகக தருமமும பராபகாரததின மிகக பாவமும இலலையெனத் தருமசாத்திரங் கூறுகின்றது. ஆதலின அன்பெனனும ஒரு குணம இருபபின் ஏனைகுணங்களெல்லாம எளிதின உண்டாம எனறுகினறது. அஃதொன்றின றெனின் வேறு எது இருப்பினும பயனே இலலை.

இவ்வனபுடைமையிலே சிறநது விளங்கியவர் இப்பிரமராயா. ஆதலின அநதணரென்பது இவாக்கே தகும. அந்தணரெனறால எனன? எதையும தண்மையுடன இயறறுபவா எனறுபொருள.

"அந்தண ரெனபோ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செநதணமை பூண்டொழுக லான்."

என்றார் பெருநாவலராகிய பெருமான்.

"அழிபொரு ளுணர்வு மென்று மழிவதின் றாகி யின்பங்
கொழிபொரு ளுணாவும போதின மணமென மனததுட் கூட
பழிபடு மிமமை யாசைப் பநதமா மறுமை யாசை [ப்
யொழிதர வெச்ச மாகி யுள்ளது பெறுதல் வேட்பார்"

என்ற செய்யுளிறகூறியபடி பிரமராயர்க்கு நித்தியப்பொருள் இன்ன அநித்தியப்பொருள் இன்ன என்ற பகுத்தறிவும், "அநதமிலின்பத் தழிவில்வீட்"டுணாவும், அரும

ஆன்மவிசாரம்.

புக்கு, அது மலராகுந்தருணம் அடுக்க அடுக்க மணம் அதிகரித்துவருவதுபோல நாளுக்குநாள் அதிகரித்து வரத்தொடங்கியது. அவர் தமமுள் ஆராயவாராயினர்:—“பலவகைப்பிறப்புக்களையும் விடுத்து இம்மானுடப்பிறப்படைதல் எவ்வளவு அருமை. நூல்வாய்முதலியன இனறிக் கடலைக் கையால் நீந்திக் கரைகாண்பது போலன்றோ இருக்கின்றது. இவ்வளவு அரிதிற்கிடைத்ததாகிய இம்மானிடதேகமோ இன்னகாலத்தில் தான் அழியும் எனபதில்லை. கருவினுட்டானே கழிவனபல. உதித்தவுடன் ஒடுவனபல. பாலப்பருவத்துமபல. தருணப்பருவத்துமபல. முதுமையினும் பல. வருமபிறவியோ மானிடப்பிறவிதான் எனபது நிசசயமில்லை. நாம இவ்வுலகில் எவ்வளவுபொருளைத் தேடினும என்ன. அதனால நமக்கு நிலைபெற்ற இன பஞ் சித்திக்குமா? இன்று நமக்கு நமனோலை வந்துவிடின் இப்பொருள் தடைசெயயுமா?. ஆதலால இப பொருண்முயற்சியில யாதும பயனில்லை. பகவான திருவடியடைந்து மோக்ஷசாம்ராசசியமாகிய பெரும பேற்றையடையும வழியைத் தேடவேண்டும அதை உணர்த்தும பெரியோர யாரோ? அக்குருதரிசனம நமக்கு எப்போதுவாய்க்குமோ?

“ கரவி லாதபே ரன்பினுக கெளிவருங கருணைக
குரவ னாருரு ளினறியிக கொடியவெம் பாசம
புரையில கேள்வியாற கழிபபது புணையின் லன்றி
யுரவு நீர்க்கடல் கரஙகொடு நீந்துவ தொக்கும்.”

ஆதலின அக்குருதரிசனமின்றி ஒன்றும நடவாதே. எபபோது திருவருள் கூடிமுடிக்குமோ?” என்று

சவலைக்கடலுள் முழுகினர். கலவிமான்கள் தம்மை நாடிவருந்தோறும் அவர்களைநோக்கி "நாம் யார்? இவ் வுலகாதிகளைப்படைத்தான் யார்? அவன் என் படைப் பாதி புரியவேண்டும்? அவன் உண்டென்பதற்குப் பிர மாணம் என்ன?" எனப்பலவாதி விஷயங்களை வினவு வார். அவர்கள் கூறிய விடையெல்லாம் அதிகதாக முடையானுக்கு உவர்நீரால் தாகம் நீங்காதவாறு போல இவர்க்குத் திருப்தி தராவாயின.

"எண்ணி லாரிட்டத் தளந்தளந் தறிபொரு ளெல்லா
முண்ணு நீர்விடாய்க் குவரிநீ ருண்டவ ரொப்ப
வண்ண லாரகத் தமைவுறா தரசனுக் குயிருங்
கண்ணு மாயமைச் சுரிமையுங் கைவிடா தியல்வார்"

இவ்வாறு பிரமராயர்க்கு ஆன்மவிசாரம் அதிகரிக்கவே அரசனடிமுழிலைப் பாராட்டுவதிற் சிரத்தைதவிர்ந்தது. நாடோறும் அரசவைசெல்வதும், அவசியமானவற்றை விசாரித்துக்கொண்டு மீள்வதும், ஆலயத்தையடைந்து எம்பெருமானைப் பணிவதும், ஆன்மாவையும் ஆண்டவனையும் அவ்வாண்டவனையடையு நெறியையும்பற்றி விசாரஞ்செய்வதுமே காரியமாக விருந்தார். ஊற்றுறக் கத்தில் உள்ளஞ் செலுத்தார். பின் அவர்க்கு அதி தீவரதர சத்திநிபாதமாகிய நாலாஞ் சத்திநிபாதம் உண்டாயிற்று அதன் தன்மை

சத்திநிபாத முற்றது

தஸ்யாம் வதித்ராயாம் ஜ்ஞாநயோ மியாதி கா | மக்திநிவ்ருத்திதஸ்யாம் நிவ்ருத்தாயாம் ஜ்ஞாந த்ருஃ ||

[illegible] ||

[illegible] ||

என்ற ஆகம வசனங்களால் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதன்பொருள்: சத்திநிபாதமுண்டாம்போது மலத்தினுடைய சத்திநீங்கும்; அது நீங்கப்பெற்ற ஆன்மாவிற்கு விரைவில் சம்சாரத்தில் விரத்தியுண்டாகும்; கடவுளுடைய திருவடியில் இச்சையுண்டாகும்; ஈசுவரனை எப்போது காணப்போகின்றேன்; பந்தத்தினின்றும் எப்போது விடுபடுவேன்; நம்மைக் காட்டுகின்ற ஆசாரியன் யாரோ; என்று இவ்வித புத்தியுண்டாகும், என்பதாம்.

ஆதலின் நமது பிரமராயர்க்கு அமைச்சுரிமையில் சிரத்தை பின்னுந் தளர்ந்தது. இவ்வுலகையாள்வதில் அவர்க்கு ஆசையொழிந்தது. இவ்வுலகாட்சியைமட்டுமா? இந்திராதி தேவாதிக்கத்தையுங் கக்கிய சோறாகமதித்தார். 'நமக்கு எப்போது ஆன்மதரிசனமும் அதைப்பந்தித்த பந்ததரிசனமும் அதைநீக்குவிக்கும் சிவதரிசனமும் ஆகுமோ? [illegible] எப்போது வாய்க்குமோ? இவற்றுக்கெல்லாங் காரணமாகிய குருதரிசனங் கிடைப்பதெப்போதோ? நம்முடைய சந்தேகமெல்லாம் முற்றும் நிவர்த்தியாகக் கேட்டுக்கேட்டுத் தெளிவதெப்போதோ?' என்று கவ

லைகளே அவர்க்குச் சதாகாலமும் இருந்தன. இப்பிர பஞ்சவாழ்க்கை அவர்க்குப் பெருஞ்சுமையாகக் காணப் பட்டது. இதைக் கழிப்பதெப்போதெனக் கவன்றார். பெருஞ்சுமை சுமப்போன் அதை எப்போது இறக்கு வோம் எனக் கருதல் சகஜந்தானே. நெருப்பாலே சூழப்பெற்றவன் விரைவில் அதைக் கடந்துபோகக் கருதுவான். அடுத்த நிமிஷத்தில் அது தெரிந்துவிடு மே என்றஞ்சுவான். கணமும் நீட்டியான். கடுகெ னக் கடக்கத் துணிவான். நமது பிரமராயருக்கும் 'அந்தோ! வீடுகிடைக்கும் மார்க்கம் நமக்கு இன்னும் கிடைத்திலையே. எந்தக்கணத்தில் நமது காயத்தைக் கழிவுறவிடுவேமோ' எனவஃதே கவலை.

'இந்த வுலக போகவெறுப்
பெய்திற் றெனப் பெருவனமர்
முந்த வணக்க வினைமுழுதாண்
முதல்வனை மவாமே லவனறிருமா
னந்த வங்கயும்பே கமெலா
நாடா வமன பதமாகச்
சந்த மருவு மொருகாலத்
சதி பதித்த கையாபால''

''சதி பதிந்த பாசத்திரத்தே
தக்கோர் புகழுமரு திரிய ரீசரு
மூர்த்தி விருப்ப மேனமேலு
மூளர் திறக வதுநலரு
சித்தி யமைந்த வாசிரியற்
றேடித் தேடி வருந்துவரா
பசுதி யமைந்தே குருக்கொண்டு
யினைரு அனா பானையோர்''

ஞு ஞ சிறியனை என்றுவரு
நயுறு ஞறையுஞ் சங்கையெலா
மாறு விருட்பின விருப்பவிருப்ப
அறைபத தெளிவ தெபபோது
யாறு வருணையே ரருட்கிலக்காய
வயக்கி யடிக்கீழ் வைப்பதென்று
தேறு தரிக்குஞ் சிவானந்தத்
திளைத்தின புறமென றெனநினைப்பார்'

'பொருப்பா லென்னுஞ் சுமைபரித்தேன்
போகட் டிடவென் றுதலபோலு
நெருப்பால் வளையப் படுமொருவ
னீங்க நினைக்கு மதுபோலுங்
கருப்பா லுறுத்தும் பிரபஞ்சக்
கலப்பின வீடு கருதுவார்
திருப்பா லுறுவ தெனறென்று
தெரிந்து தெரிந்து முயலுவார்"

குதிரைகோளாப் புறப்பட்டது.

இவ்வாறிருப்பவர் ஒருநாள் அரசவையடைந்து ஆசனத்தமர்ந்திருந்தார். அப்போது பரிகாப்பாளர் அவையிடையடைந்து அரசனையடி பணிந்து ஒருபுறத்தொதுங்கினின்று 'அண்ணலே! உமது பரிகளிற் பல இறந்தொழிந்தன. நோய்கொண்டனவும் மூத்தனவுமே லாயத்திருக்கின்றன' என்றார்கள். அப்போது ஆனா மற்றோர் சிலர் 'வேந்தர் தலைவ! கீழ்கடற்றுறையில் பல தேசத்துப் பரிகளும் விற்பனைக்கு வந்திருக்கின்றன' என்றார்கள். அதுகேட்ட அரசர் பெருமான் பிரமராயரது ஆனனம் வழிட்டு 'அமாத்தியர் தலைவ! இன்று நமது கருவூலத்தைத் திறந்து பெருந்திரவியம் எடுத்

துகொண்டுபோய்க் கீழ்கடற்றுறையடைந்து, அங்கே கப்பலில் வந்திறங்கியிருக்கும் பரிகளுள் நல்லனவாயுள்ளவற்றை நாடி வாங்கி வருவீராக' என்றனன். "உள்ளம் வேறுபட் டமைச்சியனெறியினின்ற" பிரமராயர், அவ்வாறே பண்டாரந்திறந்து அளவற்ற திரவியம் எடுத்து அவற்றைப் பொதிகளாகக்கட்டி ஒட்டகங்களின் மீதேற்றிக் காவலாளர்களுடன் முன்செல்லும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தாம் ஆலயத்தையடைந்து எம்பெருமானைப்பணிந்து புறவிடைபெறும்பொருட்டுச்சென்றார். சென்று எம்பெருமானது சந்நிதியை அடைந்து, சூலபூஷணன் காலத்திருந்த அவனுடைய பேற்றினியாகிய சவுந்தரசாமந்தனைப்போலப் பெருமானை நோக்கி, 'வேண்டுவார் வேண்டுவ தந்தாதரிக்கும் பெருமானே ! இத்திரவியத்தை உனக்கும் உனதடியார்க்குமாக ஏற்றுக்கொண்டு அடிமை என்னைக் கொள்ளவேண்டும்' என்று வேண்டினார். ஆதிசைவராகிய அர்ச்சகரொருவன் திருநீறு பிரசாதித்தான். அதைப்பெற்று அன்போடேற்று நமக்கு இதுபோல நன்னிமித்தம் இல்லையெனக்கருதிப் புறத்தேவந்து பரிவாரங்கள் புடைசூழ்ந்துவரச் சிவிகைமேற்கொண்டு பலவகைக்கொடிகளும் குடைகளும் பலர்தாங்கிச் செல்லத் திருப்பெருந்துறையை நோக்கிச் சென்றார். சதா சிவத்தியானஞ்செய்தபடி யிருப்பாராகிய பிரமராயர்க்கு அப்பெருந்துறையை அணுக அணுக ஒரு பெருஞ்சுமை சுமந்து வருந்துவோன் அச்சுமையை இறக்கிவிட்டவுடன் எவ்வாறு உணர்வானோ அவ்வாறு தம் மனோவேதனையெல்லாம் போய்விடக்கண்டு

மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று இருகண்களினின்றும் ஆனந்தக்கண்ணீர் தம்மையறியாது ஆறுகப்பெருகியது கண்டார். பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் இனியனதோன்றின. வலத்தனவாய கண்ணுந்தோளுந் துடித்தன. (இஃதோர் நற்குறியென்பர்) இவ்வாறு நற்குறிகள் காணிற் காகினியிலுள்ளார் பற்பலவாறு தம்மனைவி மக்கள் வருவரென்றும் பெருஞ்செல்வம் போதருமென்றும் எண்ணி மகிழ்வார்கள் இடத்தோள் கண்ணுதி துடித்தல் முதலிய நிகழில் தமக்கோ தம்மைச்சார்ந்த மனைவிமக்களுக்கோ கேடெய்துமென்றுவது, தம பொருள் முதலியன அழிவுறுமென்றுவது எண்ணி வருந்துவர். நமது பிரமராயரோ எனில் தமக்கோ தம்மைச்சார்ந்தார்க்கோ, அரசபட்டம் முதலியன எய்துமென்றுவது, புறப்பட்ட உத்தேசத்தின்படி நல்லனவாகிய குதிரைகள் எளிதின் அகப்படுமென்றுவது நினைத்து மகிழ்ந்தாரில்லை. ஆயின் மகிழ்வில்லையோ எனின் மகிழ்ந்தார். என்ன எண்ணி? 'அடியேனை யாட்கொள்ளும் பரமாசாரியர் எழுந்தருளியிருக்கும் இடம்போலும் இக்ஷேத்திரம்; இதைச்சார்ந்தவுடன் குருதரிசனம் உண்டாம் போலும்' என்றெண்ணியே மகிழ்ந்தார்.

"நெருப்பிலிடு வெண்ணெயென நெஞ்சுருக வென்னை
யுருக்குமித னுலெனை யொளித்தமல வாற்றல்
கருக்குலைவ னுகியெனை யாள்கருணை வெள்ள
மிருக்குமிட னேயிதென வெண்ணிநகர் புக்கார்."

பின் நமது பிரமராயர் திருப்பெருந்துறையடைந்து தமக்கொரு கூடாரமமைப்பித்துப் பரிசனங்கள் முதலா

பிறரைச் சூழவிருக்கச் செய்துவிட்டுத் திருவாலயத்தையடைந்து அதற்கு முனபக்கத்தில் இருக்கும அக்கினிதீர்த்தத்தின் மூழ்கிப பஸ்ம ருத்திராக்ஷதாரியாக ஆலயத்தினுட்புகுந்து எமபெருமானுகிய ஆன்மநாதரைத்தரிசித்து விடுதியடைந்து திருவமுதுசெய்துகொண்டு ஆன்மநாதரது திருவடிகளிற பொருந்திய மனமுடையவராய உறங்கினார்.

குருவருள் பெறல்

அப்போது ஆலயத்தின சுற்றகத்துள்ள குருந்த விருக்ஷத்தின் அடியில ஆன்மநாதர் திவ்வியதேஜோமயமாகிய திருவுருக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கவும அவரைச் சூழ்ந்து பலவகைத்தொண்டர்கள் பலபலவிஷயங்களைக் கேட்டுத் தெளியவுமாயிருக்கக் கனவுகண்டார். பிரமராயர் அழலிடைப்பட்ட மெழுகதுபோல நெஞ்சநெக்குருகக் கண்ணீர்விழ்த்தி 'எப்போதும காணுத காட்சியை இன்றுகண்டோம. நாம இக்ஷேத்திரத்திற்கு வருமவழியில் நேர்ந்த நனிமித்தங்களினபடி நம்மை ஆட்கொள்ளத்தான் பெருமான அத்திருவுருவங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கின்றுரோ' எனறெண்ணி உதயத்தைநோக்கியிருந்தனா. உதயமானவுடன் எழுந்துசென்று ஆலயத்துக்கு முன்பாகவிருக்கும் அக்கினிதீர்த்தத்தே மூழ்கிப் பஸ்மருத்திராக்ஷதாரணம பணணிக்கொண்டு ஆலயத்தினுட்புகுந்து ஆன்மநாயகரையும் யோகாம்பிகைத்தாயாரையும் அடிபணிந்து பிரகாரத்தினுள்ளே வலம்வருவார் முன்னுளிற்றும் காணுதகுருந்தை எதிர்கண்டார். அதன்கீழ்த் தாம்

இரவிறக்கண்டாங்கே கோடி சூரியப்பிரகாசமாகிய திவ்விய தேஜோமயரூபத்துடன் ஆசாரியர், அநேகந் தொண்டர் தம்மைச் சூழ்ந்து சேவைசெய்துறைய, இடக்கரத்தே சிவஞானபோதம் வைத்துக்கொண்டு வலக்கரத்தே சின்முத்திரைகாட்டி யோகவாசனத்தெழுந்தருளியிருப்பக் கண்டார். கண்டவுடனே 'நேற்றுக் கனவிடைக் கண்டவண்ணமே இன்று நனவிடையுங் காணப்பெற்றேன். இளைத்தலில்லாத இரும்பொத்த என்மனத்தையும் தன்னிடம் வலிக்கும் இப்பெரியோருடைய திருவடிக் காந்தத்தின் தன்மையை எவ்வாறு புகழ்வேன். இனியென்ன குறை! உய்யுங் காலங் குறுகியது' என்றிவ்வாறு கருதி, 'இனி எண்ணுவதொன்றுமில்லை. இவர்தாம் அடியேனை ஆட்கொள்பவர் என்பது நிச்சயம். நம்முடைய பக்குவம் இக்கணத்தோடே நசித்ததென்பதற் றடையென்னை' என்று அணையுடைத்தெழுந்த நதம்போல அதிகவேகமாக ஓடி ஆகாரவுயிர்போல நிகரற்று விளங்குந் தன்மையராகிய பரமாசாரியரது திருவடிமலரிடையே வீழ்ந்து கிடந்தனர்.

"இவ்வண்ண மெண்ணி மற்று மெண்ணுவ தொன்று மில்லை
செவ்வண்ண லிவரே நம்மை யாட்கொள றேற்றந் தீரா
நவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்போய் நசித்ததென் றோடிச் சென்
அவ்வண்ண மாயினோர்தம் அடிவண்ண மலர்க்கீழ் வீழ்ந்தார்" [பின்பவ்வாசிரியர் 'எழுக!' என, பிரமராயர் எழுந்து கைகூப்பி நின்றனர். சூழ்இருந்த அடியார்கள் ஒருங்குகூடி ஆசாரியரது அடிமலரிடை வீழ்ந்து வணங்கி 'ஸ்வாமீ! தேவரீர் அன்பிற்சிறந்த இவ்வடியவரை

ஆட்கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்று விண்ணப்பித்தார்கள். உடனே பெருமான் அவ்வடியவர்களை நோக்கி 'அன்பர்களே! அதிதீவிரதர பக்குவிபாகிய இவ்வன்பனை இன்றிரவிலேயே ஆட்கொள்ளுவேம். மற்றவர்கட்குப்போல இவன் விஷயத்தில் காலங்களு முதலியவை வேண்டற்பாலனவல்ல' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பின்பு அவ்வாசாரியர் குறிப்பிட்டபடியே பிரமராயருக்குத் தீக்ஷைபுரிவாராகிக் குருந்த விருக்ஷத்தின் நீழலிலதாம் ஒரு அழகிய ஆசனத்தின் மீது தெற்குநோக்கி வீற்றிருந்துகொண்டு பக்குவியாகிய பிரமராயரை எதிரிருத்தி மந்திராத்துவா முதலிய அத்துவாக்களைச் சோதனைசெய்து அவற்றை வேறுபடுத்தித் தமது திருநோக்கத்தால் அவரது அறிவினை மறைத்திருந்த மலனுசிதையுமாறு நோக்கி அஸ்தமஸ்தக சமயோகஞ்செய்து அவரது மாயாமலத்தையும் கன்மமலத்தையும் போக்கி அழகிய வஸ்திரத்தால் மூடி அவர்க்குச் சூக்ஷுமபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து அவரதுயிரைத் தாமாகுமவண்ணம் பாவனையிற்றி உளத்தொடு முயிரைவவ்விய பிரமநாடிவழியாகப்போய்த் துவாதசாந்தத்தின் மேலாக இரண்டற்று ஆனந்தம் அனுபவிக்கும்படி செலுத்தி அவரைக் குற்றமற்ற தம்வடிவமேயாக்கி அவரது உடல் பொருளாவி மூன்றையுந் தத்தமாகப் பெற்றுக்கொண்டு அவரைநோக்கி 'அன்பனே பாதபூசை யியற்றுவாயாக' என்றாக்கியாபித்தார். அவர் கழுநீர்மலர், சந்தனம், கஸ்தூரி முதலியவைகளைக்கொண்டு அன்போடு ஆசாரியரது திருவடிகளிற் பூசைபுரிந்து சாஷ

டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து எழுநதாா. அப போது ஆசாரியா தமதனபராகிய பிரமராயரது முடி மிசைத் தமபாதஞ்சூட்டி அவரதுநுதலில தமது திருக கரத்தாலே வெண்ணீறு சாதநிக கழுநீாமாலையும அவர்க்குசசூட்டினா ஆசாரியரது திருவடிமிசைச சூட்டிய மலர்மாலையினைத் தமமுடிமிசைச சூட்டப் பெற்று விளங்குபவராகிய பிரமராயர் ஆன்மநாதரையும யோகாம்பிகைத்தாயாரையும அடிபணிநது ஞானமே வடிவாக அமர்ந்திருநதாா. பின் விடிந்தவுடனே அக்கினிதீர்த்தத்தின மூழ்கிச சிவசின்னங்களை அணிநதுகொணடு ஆன்மநாதரையும யோகாம்பிகைததாயை யும அடிபணிநது ஆசாரியரையடைநது அவரது திருவடிகளில் அட்டாஙகமும நிலநதோய வீழ்நதெழுநது நின்ருர். உடனே அவ்வாசாரியா பிரமராயரைத தமமெதிரே இருததி அவாகரததே சிவஞானபோதம் என்னும் நூலைததநது அதின அடங்கிய பொருளகளை அவர்க்கு உபதேசிததருளினா. உடனே பிரமராயர் எழுநது பரவசராகித தம ஆசாரியரது அடியிடததே தமமுடிபடுமாறு வீழ்ந்து வணங்கி எழுநது "தேனும பாலும தீஙகன்னலும அமுதுமாய்த திததிதது ஊனும உருக்கும" தகைத்தாகிய இனியபாமாலைகளைச சூட்டுவாராயினா. *

* அககருத்துககள் அமைத்து மகாவிததுவான் மீனுட்சி சுந்தரமபிள்ளையவர்கள இயறறிய கவிகள் மிகமாதுரியமாயிருக கினறன. அவைவருமாறு:—

அதுகேட்ட ஆசிரியர் அகமகிழ்ந்து அப்பாக்களின் மொழிகளெல்லாம் மணிபோன்று விளங்குதல்

தொழுபவ ரொருபாற் றுதிப்பவ ரொருபாற்
றுதித்துள நெக்குநெக் குருகி
யழுபவ ரொருபா லிவரெலா நிற்க
வடியனேன் றனைப்பிடித் தாண்டாய்
பழுதினின் கருணைத் திறத்தையென் புகல்கோ
பாண்டிநா டியற்றிய தவத்தாற்
கொழுமலர்ச் சோலைத் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே (1)
உள்ளுதோ றிழிபை யுள்ளுப் பவஞ்சத்
துழிதரூஉ வொதுங்கிய வெனக்கும்
அள்ளுதோ றன்பூ றுகங்கையொன் றருளி
யாண்டுகொண் டனையித் தகுமே
விள்ளுதோ றப்பா லாயப்பொலிந் தோங்கும்
விமலனே விமலமார் சிந்தை
கொள்ளுதோ றுவக்குந் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே (2)
வழிவழி யடிமை யுவந்திலேன் மலமே
மலர்க்கரங் கன்றிடக் கறந்து
கழிதுய ரடைந்து கிடக்கின்ற வென்னையுங்
கண்டுகொண் டாண்டதெத் திறமோ
மொழிதடு மாற நெஞ்சநெக் குருக
முனிவறத் தொடர்பவர் முதலே
கொழிமலர்ப் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே (3)
எலவே யொருப்பட் டெற்றைக்கும் பாழுக்
கிறைத்தொரு பயனுமில் லேனைச்
சீலமா முனிவர் திருக்குழாத் தோடுஞ்
சேர்த்துநீ யாண்டது தகுமே

பற்றித் தமது அன்பராகிய பிரமராயர்க்கு மாணிக்க வாசகர் என்று தீக்ஷாநாமம் கொடுத்தருளினர். இது

காலகா லாகங் காளவே தாள
கணமபுடை சூழ்தர நடிப்பாய்
கோலமார் செலவத திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே. (4)

கனிவிள விருக்கக் காய்கவர்ந் துண்ட
கள்வனு மெனனையும பற்றி
முனிவரு முனிவர் கூட்டத்து ளொருசார்
முனிவறக் கூடுமா றளித்தாய
புனிதமென கனியே புந்தியூ றமுதே
பொங்குமா னந்தவான பெருக்கே
குனிகொடி மாடத திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே (5)

சுவைபடு மவனீத துமியுணடு கொளளுந்
தொழுதகைத்யேன றனைவலிந திழுதது
நவையிலா னந்த வமுதமூட் டினையா
னகைவிளைத திடுபடி யேறகுங
கவையழ லடைந்த மெழுகென வுருகக்
கறறநற றவருளத துணையே
குவைமலர்ப பொழிலசூழ திருப்பெருந் துறையிற
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே. (6)

திருநெடு மாலன றுருநெடு மாவாய
திணபுவி பாதல மிடபபுற
றொருவற முயனறுங காணரு மலர்த்தா
ளுந்தைத்யேன றலைகொளி தாமோ

வருமணி விளக்கே யானந்தப் பிழம்பே
யளிகனிந் தெழுசுவைக் கனியே
குருமணி மாடத் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே (7)

அண்டரு முனிவர் கணங்களு மறைவா
யவாகளு நறுமுறுப் படைய
வண்டரு மலர்த்தா ளென்கருந் தலைக்கு
மணிமுடி யாயதற புதமே
பண்டரு மொழியாள பஙகவோ மேலாம்
பரமவோ பரவியெழு ஞானறுங
கொண்டலின முழவார் திருப்பெருந துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே. (8)

என்னைநா னறியேனையகோ பகலோ
டிரவெனப் படுவது மறியேன்
முனனைநான செயத தவமெவ னென்னை
முழுமதோன மத்தனுக கினையா
லன்னையே யப்பா வொபபிலா மணியே
யடியவாக கெயப்பினில வைப்பே
கொனனைமா மதில்சூழ் திருப்பெருந துறையிற்
குருநதடி யிருநதருள் பரனே. (9)

செமமையொன் றிலலாச் சிறியனேன் கவலை
தீர்தர யோகநா யகியா
மம்மையோ டெழுந்து வநதினி தாண்டா
யானமநா யகவதற் கடியே
னிமமையே செயுங்கைம் மாறெவன் மறுமை
யேனுமொன் றிலலையென் செய்கோ
கொம்மைமா மதில்சூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே. (10)

வழங்கிவந்த நாம் இனிப் பரமாசாரியரது அனுக்கிர கத்தின்படி நமது ஸ்வாமிகளை மாணிக்கவாசகர் என்ற பெயராலேயே வழங்குவோமாக. ஆசாரியர் தம்பாக் களைக் கேட்டுமகிழ்ந்து மாணிக்கவாசகர் எனப்போ தந்ததைக்கண்ட மாணிக்கவாசகர் மீண்டும் மீண்டும் அவ்வாசிரியரது அடிமிசை வணங்கி எழுந்துநின்று 'பெருமானே' அடியேன இதுகொள்ளுந தரத்தனோ? குதிரைககிடுந்தவிசை நாய்ககிட்டதுபோல விருக்கின றதே. கடையேனிடத்தில எக்குணங்கண்டோ அடி கள் இப்பெருமபேறளிததது' என்று வியநதார.

“ அதுசெவி யேற்று நெஞ்சநெக் குருகி
யடிக்கடி தாணமிசைப் பணிந்தே
இதுபெறுந் தரதத னோவடி நாயே
னெரிமணிப் பொலன்றவி சொன்று
கதுமென ஞமலிக கிடுவது மியல்போ
கடையனபா லெகுணங கண்டாய
மதுமலர்க் கழுநீர மாலிகைத தடந்தோள்
வளளலே எனப்பணிந் தெழுநதார்.”

பின்னும தம்மாசாரியரது திருமுகநோககிப் 'பெரு மானே! அடியேனகொணாந்த பொருள்களையெல்லாம் தேவரீரது திருப்பணிகளிற செலவிடுமாறு அருள்புரிய வேண்டும' என்று பிரார்த்தித்து அனுக்கிரகம்பெற் றுக்கொண்டு வெளியேவந்து திருப்பணிசெய்யவல்லா ரைக்கூவித் தாம்கொண்டுவநத பொருளை யவர்க்கு வாரியிறைத்துச சிவாலயத்தைப்புதுக்குவித்தார்; சிவ தீர்த்தங்கட்குப்படியமைப்பித்தார்; திருப்பெருந்துறை

முந்நூற்று வேதியாகருக்குத் திருமனை கட்டுவித்தார்; சைவமுனிவர்கள் தங்குதற்குத் திருமடங் கட்டுவித்தார்; ஆலயத்தே தொண்டுபுரியும் தொண்டர்கட்கு உறையுளமைப்பித்தார்; பெருமானுடைய பூசைக்கு உதவும் பொருட்டுத் திருநந்தவனங்கள் வைப்பித்தார்; பெருமானுடைய நித்தியநைமித்திகங்கள் குறைவுறாது நடைபெறும்பொருட்டுவிளைநிலங்களைவாங்கிநல்கினார். எஞ்சிய பொருளைத் திருவாலயத்துள்ள கருவூலத்தே சேமித்துவைத்துவிட்டுத் தாம் சிவயோகத்தே அமர்ந்துவிட்டார். இவ்வாறு அரசனுடைய பொருளையெல்லாம் செலவிட்டமையை மதுரையினின்று அவருடன் வந்தவர்களாகிய பரிசனங்கள்கண்டு அந்தோ! இவர் என்ன காரியம் செய்துவிட்டனர்! வேந்தன் விஷயமல்லவா? கொண்டகுதிரை எங்கேயென்று பாண்டியன் கேட்டால் இவர் என்னசொல்லுவார்? எல்லாந் தெரிந்த இவரே இவ்வாறுசெய்தால் இனி மனுநீதிப்படி நடப்போர் யார்? என்று வருந்தி மாணிக்கவாசகரை அடைந்து அவரைவணங்கி 'ஸ்வாமீ வேந்தன் பொருளை இவ்விதமாகச்செலவழித்துவிட்டீரே இனிக் குதிரை கொள்ளுவதெவ்வா' றென்றார்கள். அவர்கள் தாங்கள் உரைத்ததொன்றும் மாணிக்கவாசகர் உணராமைகண்டு இனிஉரைப்பதிற் பயனில்லை என்று தங்கள் இருக்கையடைந்து நாம் இதனை உடனே வேந்தனுக்கறிவியாவிடிற் குற்றம் நமதாகும் என்று தீர்மானித்துப் 'பிரமராயர் (அவர்கட்கு ஸ்வாமிகள் மாணிக்கவாசகர் என்று பட்டம் பெற்றமைதெரியாது) குதிரை வாங்கக் கொண்டுவந்த பொருளை யெல்லாம் பலவாறு

சிவதருமங்களிற் செலவழித்துவிட்டார்' என்று பாண்டியனுக்குத் திருமுகமவிடுத்தார்கள். அரசன் அதைக் கண்டதும் அதிககோபமுடையவனாக 'உடனே குதிரைகளாவது, கொண்டுபோன பணமாவது கொணர்ந்து தொப்புவிக்க' என்று மாணிக்கவாசகருக்குத் திருமுகம் விடுத்தான்.

“வழுதியர் பெருமா னெழுதிய முடங்கல்
வாதவூ ரமைச்சர் காண்க
முழுநிதிக் குவையோ டெய்தினீர் அதற்கு
மொய்பரி கொண்டினீ ரெனிலச்
செழுவயப் பரியோ டெய்தலா மினநேற்
செம்பொனோ டெய்தலா மொன்று
தழுவலி ரெனின்மேல் வருவது நுமக்குச்
சாற்றவும் வேண்டுமோ கொல்லோ”

அதுபெற்ற அமைச்சர்பிரான் உடனே பெருமானது சந்நிதியடைந்து முன்னே சவுந்தரசாமந்தகன்,

“ .. வள்ளலே யார்க ணீந்த [டாயே
குன்றுறழ் நிதிய மெல்லாங் கொண்டெனைப் பணிகொண்
வன்றிறற் சேனை யீட்டும் வண்ணம் யாது?”

என்றதுபோலப் 'பெருமானே! நான் கொண்டுவந்த பொருளையெல்லாம் யான் வேண்டியவாறே தேவரீரது திருவாலயத்தும் அடியாரிடத்தும் செலுத்தும் நெறியளித் தருளினீர். பாண்டியனுக்குப் பரிமாக் கொண்டுபோகும் வழியென்ன?' என்றார்.

“ என்னா யகனே பொன்னாட
ரேறே யேறு கொடியுயர்த்த
மன்னா தென்னா பெருந்துறையெம்
மணியே வழுதி பொருளெல்லா

நின்னு லயத்து நின்னடியா ரிடத்துஞ்
செலுதது நெறியளித்தாய்
பின்னு னவனுக கென்கொண்டு
பரிமாச செலுததப் பெறுமாறே"

உடனே 'அன்பனே' ஒன்றுக்கும அஞ்சாதே. ஆவணி மூலத்தே அருமபரிகொண்டடைவோம. நீமுன்னே மதுரைக்குசசெனறு பாண்டியனையடைநது குதிரைகள் ஆவணிமூலத்தன்று வருமென்றுசொல்லு' என்று ஓர் சப்தமுண்டாயிறறு. அதுகேட்டலும மாணிக்கவாசகர் எமபெருமானைப் பணிநது புறவிடைகொண்டு புறப் பட்டுப் பரிசனங்கள் சூழ்நதுவர மதுரை யடைந்து அரண்மனையினுட் போய்ப் பாண்டியனைக கண்டனர். பாண்டியன் தனது மந்திரியாரைக்கணடு மனமிகமகிழ் நது 'குதிரைகள் வருகின்றனவா? பணமகொண்டுவந தீரா" என்றுன். அதற்கு மாணிக்கவாசகர் 'கொண்டு போன திரவியமெலலாம குதிரைகொண்டு வருவாரக கே கொடுத்திருக்கினறேன. குதிரைகள் ஆவணிமூலத் தன்று இங்கேவரு' மெனமுர. பாண்டியன் அது கேட்டு மகிழ்நது மநதிரியாரை உபசரித்தனுப்பினுன். மாணிக்கவாசகர் அரசனிடம விடைபெற்றுப் புறப் பட்டுத் திருவாலயத்தையடைநது சுநதரேசுவரரையும, மீனுகூஷியமமையாரையும அடிபணிநது புறபபட்டுத் தமது திருமனையடைந்தார. இவர் அரசது பொருளை யெலலாம பலவாறு தாமம் செய்துவிட்டார என்ற செய்தி கேடடிருநத சுற்றத்தாரெல்லாம் ஒன்றுகத திரணடுவநது 'ஐயரே' நீரசெய்வ தொன்றும் நன் முகவில்லை. மநதிரிதொழிலை மேற்கொண்டு அரச

ணிடத்தே ஏவலபுரிவது பிராமமணதாமமே யலல. அதைமீறி அவவழியில நினறால அரசனுடைய நோககம எப்படியோ அபபடித்தான நடககவேணடும. இது தானே அலலவாமுறை. அரசரியல, அமைசசு நீதி ஆகிய எலலாவறறையும செவவையாக அறிநத உமககு நாஙகள சொலலககூடியது எனன விருககினறது. உமது பநதுககளையும மிததிராகளையும ரகூஷிகக வேண்டும எனனும குறிபபு உமககு இலலைபோல இருககினறது. ஆவணிமூலததே புரவிகளவருமெனறு உரைததீரே, அடுததநாளில எனனசொலலுவீா உமமுடையசெயல உமககே அழகாக இருபபிறரா' எனறு "இடி மழை வாயவிட்டாற" போலப புததி கூறினாகள. அதுகேடடு மாணிககவாசகா 'நான பெருமானுக்கு ஆடபடடபோதே சுறறமும தொடாபும நீததேன. எனககு இனபதுனபஙகள இரணடும சரியே. தேகாபிமானததைத தொலைததுவிடடேன. எனககுத தநதை, தாய, குரு, ஆசான எலலாம சஙகரனே சிவனடியாாகள தாம என சுறறததவாகள. பிறவிகள ஏழுநதான எனககுபபகை. ஊரில உளளவீடுகளில சமைததிருககும சோறெலலாம எனனுடையதே; எஙகே வேணடுமெனறாலும இரநதுணபேன. கடலசூழநத இநநிலவுலக மெலலாம நான படுககும பாயல; எஙகேவேணடுமெனறாலும படுததுக்கொளளுவேன. எனககு வேணடிய ஆடை பீறறறகோவணநதான்; பீதாமபராதிகள வேணடுமெனபதிலலை பஸம ருததிராகூஷஙகளதான எனககுச சநதனபூஷணஙகள இறபபு இனறு வரினும எனககுச சமமதமே, அலலது

என்றும் இருக்கநேரினும அதுவும் சமமதமே. பாண்டியன தணடிததாலும தண்டிக்கடடும. உடனே உவகை ஊடடினும ஊடடடட்டும. பெருமான் எனக்கு சொாககலோக இனபங் கூடடினுங கூடடடடும; அலலது எரிவாய் நிரயத்தினிடததே செலுத்தினும செலுததட்டும. ஆனால இவறறுள எது நேரினும எம் பெருமானைமடடும மறவேன. நமமுடைய காமானுபவததை மாறறுவாா யாா. அனுபவிததுத் தானே அவற்றைறக கழிககவேண்டும' என்று கூறிவிட்டாா.

ஆவணிமூலததுக்கு முனனுள அநதியமவரை புரவிகள் வராமையைகணடு ஒருவன பாணடியனிடத தேபோய 'அரச' பிரமராயர் கொண்டுபோன பணத்தை விரயம செயதுவிடடு வநதாா. குதிரை வாஙகவிலலை எனபது ஜகதபிரசிததமாக இருக்கினறதே. அவா வாாததையை நமபி யிருககலாமா? பொருள் வருமவழியைபபாா' எனறுன. அதுகேட்ட பாண்டியன தனபரிசனஙகள சிலரைவிடுதது மாணிக்கவாசகரைபபிடித்துவரசசொாலலி அவரைச சிறைபபடுததி உபததிரவிததுப பணமவாஙகுமபடி தன் ஏவலாளா கடகுககடடளையிடடான. அவாகளும அதுசெய்தார்கள். மாணிககவாசகர் மனமவருநதிப் பெருமானைத் தோததிரிததாா. உடனே பெருமான் காடடகததே யுளள நரிகளையெலலாம உயாநத பரிகளாககித தமது கணஙகளைக குதிரைமவளளாகளாககித தமமுடன வருமபடி அழைததுககொண்டு தாம அவாகளுககெலலாந தலைவராக ஒா அருமபுரவிமேறகொணடு ஆவணி

மூலத்தன்று மதுரையடைந்தனர். தனது மந்திரியார் முன் குறிப்பிட்டபடி குதிரைத்திரள் வந்தமையறிந்த பாண்டியன் இவரையடைந்து 'அமாத்தியா தலைவ! நான் ஆயாது அவசரப்பட்டு உம்மை உபத்திரவித்ததை மன்னியும்' என்று கூறி உபசரித்து தழைத்துக்கொண்டு அக்குதிரைகளைக் காணச்சென்றான். அங்கே குதிரை மள்ளரது தலைவர் பாண்டியனுக்குத் தாம் கொண்டு வந்திருக்கும் குதிரைகளின் லக்ஷணம் முதலியவற்றை விவரித்து 'அரச! நீ செய்யவேண்டிய சோதனையெல்லாம் இன்றே செய்துகொள். கயிறு மாறியாயின் பின் ஒன்றுங்கூடாது அப்புறம் குதிரை உன்னுடையது. பணம் எங்களுடையது இது எங்கள் வியாபார முறை' என்றனர். அது கேட்ட பாண்டியன் அக்குதிரைகள் சூரியனது அஸ்வலக்ஷண நூலிற் கூறியவாறு எல்லா லக்ஷணங்களும் கொண்டிருக்கக்கண்டு மகிழ்ந்து கயிறுமாறிக்கொடுக்கப்பெற்றான். பரிசனங்கள் அவற்றைக்கொண்டுபோய் லாயத்தே சேர்த்தார்கள்

பின்பு பெருமான், மாணிக்கவாசகர் முன்னிலையாகப் பாண்டியனுக்கு அன்பளித்தல் கருதியோ அல்லது வந்தி என்னும் பிட்டுக்காரிக்கு அருள்செய்வது கருதியோ அக்குதிரைகளெல்லாம் அன்றிரவே பழயபடி நரிகளாகக் கழியுமாறு திருவுள்ளங்கொண்டார். அன்று பகலில் தான் வாங்கிய குதிரைகளெல்லாம் அன்றிரவே நரிகளாக முன்னே லாயத்திருந்த குதிரைகளையும் கடித்தெறிந்து விட்டோடினவென்று பாண்டியன் கேட்டு அதிக கோபமுடையவனாகித் தன் ஏவலாளரை நோக்கி 'அந்த எத்தனைப்பிடித்து வந்து

உபத்திரவித்துப் பணத்தை வாங்குங்கள்' என்றாக்கி யாபித்தான். அவர்கள் அவ்வாறே போய் மாணிக்க வாசகரைப்பிடித் துபத்திரவித்தார்கள். அவர் வருந்திப்பெருமானை ஸ்தோத்திரம் செய்தார். பெருமான் உடனே வையைநதி பிரவாகிக்குமாறு செய்தனர். வையை பெருக்கெடுத்து வெள்ளநீர் நகரெல்லா நிரம்பு தலைகண்ட பாண்டியன் தனது மந்திரிமார்களைக்கூவி ஊரவர்களையெல்லாம் வீட்டுக்கோராள் வீதம் அனுப்பச்செய்து இன்று அந்தியாகுமுன் அணைகட்டி இவ்வெள்ளநீரைத் தடைசெய்வியுங்கள் என்று கட்டளையிட்டான். தம்மைச்சிறைப்படுத்தி உபத்திரவித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் அந்த வெள்ளநீர்க் கலக்கத்தில் தம்மை விட்டகன்றார்களாக மாணிக்கவாசகர் சிவாலயத்தையடைந்து எம்பெருமானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவயோகத்தே அமர்ந்திருந்தார். அரசன் கட்டளைப்படியே மந்திரிகள் அவ்வூர்க் குடிகளெவ்வொருவரும் வீட்டிற்கொவ்வோர் ஆள்வீதம் அணைகட்டுதற்காக அனுப்பவேண்டுமென்று பறைசாற்றுவித்தார்கள். எல்லாருடைய வீட்டினின்றும் அவ்வாறே ஆட்கள் வந்து அணைகட்டுதலில் வேலை செய்தார்கள். அவ்வூரில் ஆருமற்று அனாதையாக இருந்த பக்தியிற் சிறந்த வந்தியெனனும் பிட்டுக்காரிமட்டும் தன் பங்குக்கு ஆளனுப்புதற்கில்லாமல் அதிக வருத்தமடைந்தாள். அஃதுணர்ந்த பெருமான் ஓர் கூலியாளாக வந்து அவள் கொடுப்பதாகச்சொல்லிய பிட்டுக்கூலிக் கிசைந்து மண்சுமந்தார். குறித்தகாலத்தில் எல்லாருடைய பங்கும் அடைபட்டிருக்கவும் தம்மைக்கூலிக்கு

நியமித்த அம்புவின (வநதி) பஙகுமட்டும அடைபடா மலிருக்ககக்கணடு பாணடியன கோபிததுததமமை அடிககப பெருமான, தம கையிலிருநத ஒரு கூடை மணணை உடைபபிறகொட்டி மறைநதனா ; உடனே கரையானது மலைபோலுயாநது உடைபபடைபடடது. பெருமானமுதுகிறபடட அடி அடிததபாணடியன முதுகிறபடடது. அவையிலிருநத மநதிரி பிரதானி

[இததிருவிளையாடலகளைக கீாததிததிருவாசகவலில,

' அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன
நரியைக குதிரை யாககிய நன்மையும
மதுரைப பெருநன மாநக ரிருநது
குதிரைச சேவக னாகிய கொளகையும
ஆஙகது தனனி லடியவட காகப
பாஙகாய மணசுமந தருளிய பரிசும "

என்றவரிகளும, திருபபாணடிபபதிகததில,

[ஞெங்

" சதுரை மறநதறி மாலகொளவர் சாாநதவா சாற்றிசசொன
கதிரை மறைததனன சோதி கழுஙகடை கைபபிடிசதுக
குதிரையின மேலவநது கூடிடு மேறகுடி கேடுகணடீா
மதுரையா மனனன மறுபிறப போட மறிததிடுமே "

என்ற திருப்பாசுரமும, திருவமமானையில,

" பண்சுமநத பாடற பரிசு படைததருளும்
பெண்சுமநத பாகததன பெமமான பெருநதுறையான
விணசுமநத கீாத்தி வியனமண டலததீசன
கண்சுமநத நெற்றிக கடவுள கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொணடக கோவான மொததுணடு
புண்சுமநத பொன்மேனி பாடுதுஙகா ணமமானாய்."

என்ற திருப்பாசுரமுமாகிய திருவாசகஙகளாலறியலாம.]

முதலிய பரிசனங்களின முதுகுகளிறபட்டது உலகத்தேயுள்ள எலலா உயிாகளினமீதும படடது. அம்புவானவள் விமானததின் மீதூாநது கைலாசம சென்ருள. தான் அடிதத அடி தன முதுகினும சூழ இருநதவாகள் முதுகுகளினும படடதும, அனேகஙகூடை மண்கொட்டினும அடைபடாககரை ஒரு கூடை மண்ணுல் அடைபட்டதும, அம்புவானவள விமானமூாநது சென்றுதலும ஆகிய இவறறையெலலாம பாண்டியன் பாாததுககலஙகினன். உடனே பெருமான 'அரச' வாதவூரமைசசன உன பொருளை யெலலாம நமக்கும நமமடியார்ககமே உபகரித்து அளவிலலாத புணணியத்தை உனககு ஈட்டித்தநதான். எபபொருளினும பறறெனபது சிறிதும இலலாதவன் அவனை உபததிரவிததாய. அதறகாகக காடடகததேயுளள நரிததிரளையெலலாம பரிததிரளாககிக கொணடுவநது கொடுததோம. உன் பொருளுக் கேறபக குதிரைகளைக கயிறு மாறிததரப்பெறறுசசெனறும பினனும அவவமைசசனை உபததிரவித்தாய. ஆதலால வையை பெருக்கிடப் பாாததேம. எமமிடத்தே அனபுடைய அம்புவை நமமுலகடையசசெயதோம. இனி அவ்வமைசசனை அவன சிதததத்தினபடி செலலுமாறு விட்டுவிடு' என்று ஆகாயவாணியால் உரைததருளினா. அதுகேட்டுப பாண்டியன் 'அநதோ' என்செயதோம்" என்று பெரிதுளம்வருந்தித் தனது அமைசசரைததேடி அடிபணிந்து 'ஐயரே' அடியேன் அறியாமையினல் தேவரீர்க்குச செய்த பிழைகளை க்ஷமித்தருளி இத்தேசத்தின் ஆட்சியைக் கைககொண்டு எம்குடிமுழுது மாண்டருளவேண்டும்'

என்று பிரார்த்தித்தான். அதுகேட்ட மாணிக்கவாச கர் 'மன்னா மன்ன! நான உமமைச் சாரந்தகாரணத்தி ஞலேயே பகவானுடைய திருவருளுக்குப் பாத்திரனு னேன. நீ எனக்குச் செய்தபிழை யொன்றுமில்லை' என்றுரைத்துப் பிறஉடைகளையெல்லாம் நீத்துவிட் டுக் கவுபீனதாரியாகப் புறப்பட்டார். பாண்டியன் தொழுது மீண்டு சிவாலயத்தடைந்து, பெருமான் சந நிதியிறபோய நின்று, 'உலகமெல்லாமுடைய பெரு மானே! திருமுடியிலே அடையாளம படுமபடியாக ஒருவனடித்தவிற றழும்பும ஒரொப்பற்ற தொண்டன் எறிந்த கல்லும போல அடியேன வெகுண்டடித்த கைப்பிரம்பி னடியையும தேவரீரதருமைத்திருமேனி தாங்கியதோ? தேவரீரது முதுகைநோக்கி நானடிக்க உலகத்துள்ள எல்லாமீதும பட்டஅடி என முதுகி னும பட்டதே! அடியேனும தேவரீருக்குத் திருமேனி யாயினேனோ? அமைச்சர் பெருமானைத் தேவரீரது தொண்டரெனறறியாது உபத்திரவித்து விட்டேனே! மாயாவிருத்தியினுன மயங்கி அருந்தவரை ஆயாது வருத்திய நான அருநரகில வீழ்ந்தழியாதபடி அப் பெரியோருடைய தனமைமெயல்லாம அடியேனுக்குத் தெளிவித்த தயாநிதியே! தேவரீரது பெருங்கருணைக் குக் கைமமாறு யாதுளது? தத்வஞானமுடையோர் கள வேதவிதிப்படி செய்யும யாகத்திடைத் தேவரீக் கூட்டும அவிசினும பார்க்க இவ்வந்தியிடும பிட்டுக் கழி சுவையுடையதோ? சவுந்தரபாண்டியனு யிருந்துலக முழுதும ஆண்டபெருமானே! தாயிலலாத தேவரீருக்கு இவள் ஒரு தாயஆயினளோ? நரிகளையெல்லாம பரிக

ளாங்கித தேவரீரே எழுநதருளி யிருக்கவும அவ்வரு மைத திருமேனியை, அது அடைநதாரது பாசநீககி ஆடகொளளுந திருவுருவம எனறறிநதுயயாது பரியாசை பிடிநததலநதேனே! அனனையொதத பெருமானே! அடியேன அறிபாமை மீதூரநது இயறறிய பிழைகளை யெலலாம பொறுததாடகொளக' எனப பலவாறு துதிதது வணஙகிப புறவிடைகொணடு அரண மனையடைநதான.

எலலாருஙகாணத துறவுகொண டெழுநதவராகிய மாணிககவாசகா சுந்தரேசுவரரையும மீனாக்ஷித தாயாரையும வணஙகிப புறபபடடுத திருப்பெருந்துறை யடைநது குருநத நிழலில எழுநதருளிய ஆசாரியரை தேடினா. அஙகே அவரும அடியவாகளும இலலா திருபபதுகணடு, அவவிடம விடடுப பிரிநதாரகள எனறுணாநது ஐயகோ எனறழுதரறறினா. அவனி யிடையே விழுநதா, மீணடும எழுநதா

"மணணுதி யாறுறு மனநது ழாவித தடுமாறிய
புண்ணாகி யெனனைககாணு துழலகின றேனைப போதவருட்
கணணா லவைமுழுதுங கரைய நோககி யானயானெனன
றெணணு வெனைததநதா யெஙகுற றாயோ வெநதாயே"

"மாசாய மறைககுமமல வலியும நானும வேறினறி
யாசாவி காரமல மாயி னேனைப பொருட்படுததிப
பேசாத வினபுருவி னினறே டெனனைப பினவைதத
வீசா வெனையிஙகிட் டெஙகுற றாயோ வெநதாயே"

எனறு பலவாறுகூறி யிரஙகினா. பின, படிபபோா "கருஙகண மனமுஙகரைக" குருநதமாநததாகிய வாசகம

வகுப்பாராகி "நமசிவாய வாழ்க" என்றெடுத்து ஈரா தமக்கியல்பான திருநாமம் வாழ்கவென வாழ்த்தினார். அதன்பின் அற்புதப்பத்து, அதிசயப்பத்து, குழைத்த பத்து, சென்னிப்பத்து, ஆசைப்பத்து, வாழாப்பத்து, அடைக்கலப்பத்து, செத்திலாப்பத்து, புணர்ச்சிப்பத்து, அருட்பத்து, திருவார்த்தை, எண்ணப்பதிகம், திருபள்ளியெழுச்சியாதி பலவும் பாடியுருகினர். உடனே பெருமான் அடியார்குழாமுடைசூழ இடபவாகனரூடராக விசும்பிடையே எழுந்தருளிச் சிவாக்கினி உண்டாகுமா செய்து, அதனிடையே அடியவர்களைப் புகுமாறு கடைக்கணித்தருளினர். அவர்கள் அவ்வாறே புகுந்து சிவகணங்களாக அமர்ந்தார்கள். பின்பு மாணிக்கவாசகரை நோக்கி 'அன்பனே! தில்லைக்குவா' என்றுரைத்து மறைந்தருளினர். அதுகண்ட மாணிக்கவாசகர் 'எம்பெருமான் என்னைத் தில்லைக்குவா என்று வைத்தருளினரே, திருவுள்ளம் யாதோ' என்று இரங்கி "மெய்தானரும்பி" என்றெடுத்து விரைவாக ஒப்பற்ற திருச்சதகத்தைப் பாடிப் பெருமானைப் பணிந்து புறவிடை கொண்டு திருவுத்தரகோசமங்கையையடைந்தார். அங்கே நமது சுவாமிகள் "கடையவனேனை" என்று தொடங்கி நீத்தல்விண்ணப்பம் அருளிச்செய்யப் பெருமான் மகிழ்ந்து குருந்தமாவடிவங்காட்டினராக, அன்போடு பணிந்து புறப்பட்டுப் பாண்டியிலுள்ள பிறதலங்களையுஞ் சேவித்துக்கொண்டு சோழநாட்டுள்ள திருவிடைமருதூர் * சென்று பெருமானைப்

* திருப்பெருந்துறையில் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்னப்படுகின்ற திருவேசறவு என்னும் பதிகத்துள்

பணிந்து புறப்பட்டுத் திருவாரூரடைந்து திருப்புலம்பல் ஓதிப்பணிந்து புறப்பட்டுச் சீர்காழியடைந்து பிடித்தபத்து அருளிச்செய்து பணிந்து அந்நாட்டிலுள்ள பிறதலங்களும் சென்று தரிசித்துக்கொண்டு நடுநாட்டையடைந்து திருவெண்ணெய்நல்லூராதி க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவண்ணாமலையடைந்தார். அங்கே திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, என்பவற்றை யருளிச்செய்யப் பெருமான் மகிழ்ந்து தமது குருந்தமர் கோலங்காட்டப் பணிந்து போற்றிப் புறப்பட்டுத் தொண்டை நாட்டிலுள்ள காஞ்சி காளத்தியாதி க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு கழுக்குன்றையடைந்தார். அங்கே பெருமான் தமது குருந்தமர் கோலங்காட்டக் கண்டு ஆனந்த பரவசராய்ப் "பிணக்கிலாத பெருந்துறைப் பெருமான்" என்று தொடங்கித் திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம் அருளிச்செய்து வணங்கி, ஆண்டவர் தம்மைத் தில்லைவாவென் றருளியா பித்தது நினைந்து உடனே புறப்பட்டுப் பனமலையும் காடுங்கடந்து தில்லையடைந்தார். அங்கே யடைந்து கண்டவுடன் கண்டபத்து அருளிச்செய்து வணங்கினார் பின்பு திருக்குலாப்பத்து, கோயின்மூத்த திருப்பதிகம், கோயிற்றிருப்பதிகம், கீர்த்தித்திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித்திருவகவல், திருப்

'மருவினிய மலர்ப்பாத மனத்திலெழுந் தொறுநெக்குத்
தெருவுதொறு மிகவலறிச் சிவபெருமா னென்றேத்திப்
பருகியநின் பரங்கருணைத் தடங்கடலின் படிவமா
றருளெனக்கிங் கிடைமருதே யிடங்கொண்ட வம்மானே'

என்ற பாசுரம் காணப்படுகின்றது தனியாக வேறு திருவாசகம் காணப்படவில்லை

பொற்சுண்ணம், திருத்தெள்ளேணம், திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பூவல்லி, திருப்பொன்னூசல், திருக்கோத்தும்பி, அன்னைப்பத்து, குயிற்பத்து, அச்சப்பத்து, திருத்தசாங்கம் ஆகிய இவற்றைப்பாடிப் பெருமானது அனவரததாண்டவத்தை யானந்தத்தோடு தரிசித்துப் பணிந்துகொண்டு அத்தலத்தே ஓர் பர்ணசாலையிற்றங்கி யதனிடத்தே யமர்ந்தினிதிருந்தருளினார்.

அக்காலத்தே தில்லைவனத்தைச் சார்ந்த தவசியொருவர் ஈழநாட்டுக்குச்சென்றார். அவர் எப்போதும் 'திருவம்பலம் செம்பொன்னம்பலம்' என்றேசொல்லிக்கொண்டிருக்கும் தம்வழக்கப்படி அங்கேயும் 'திருவம்பலம்' என்றார் அந்நாட்டில் பௌத்தசமயம்பெருகியிருந்தது. அந்நாட்டரசனும் பௌத்தன். அப்பௌத்தர்கள் இத்தவசி 'திருவம்பலம்' என்றுரைத்ததைக் கேட்டுத்தம் அரசனிடத்தே போய் 'அரசனே' இவ்வூரக்குள்ளே ஒருத்தன் வந்திருக்கின்றான். அவன் சாம்பலைப்பூசி ருத்திராக்ஷங்களைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றான். வீடுதோறுஞ்சென்று பிச்சையெடுத்துண்ணுகின்றான். அவன் தான் நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் எப்போதும் 'செம்பொன்னம்பலம்' என்றவார்த்தையே சொல்லுகின்றான்' என்றார்கள்.

"ஒற்க மில்தி ருத்த னுமொ ருத்த னிந்ந கர்க்குளா
னற்க லன்க லக்கு மாலை நாளு முண்ப தையமே
நிற்கி னுமி ருக்கி னுங்கி லாவு செம்பொன் மன்றெனுஞ்
சொற்கி ளந்து ரைக்கு மென்று சொல்லி முன்வ ணங்கினார்'

அதுகேட்ட மன்னவன் 'அவனை யிங்கழைமின்' என்றான். அவ்வாறே தூதர் சென்றழைக்க அத்தவசி 'நலந்தீது எதிலும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாமல் பிச்சையெடுத்துண்பதொழிந்தொன்றுங் கருதாருடன் வேந்தனுக்கென்ன கருமமுண்' டென்றார். 'பிச்சையெடுத்துண்பாருயிரையும் போற்றுபவன் மன்னனாதலால் நீவருதல் வேண்டும்' என்று அத்தூதர் உரைக்க அத்தவசி உடனே எழுந்து அரசவையடைந்து 'பொன்னம்பலம்' என்றுகூறியுட்கார்ந்தார். அதைக்கண்டபுத்தமன்னன் அத்தவசியை நோக்கி 'நீர் இப்போது பொன்னம்பலம் என்றுரைத்தகாரணம் யாது?' என்றான். அதற்குத் தவசியார் அரசனை நோக்கி 'அரசனே! புகழ்தங்கிய சோழநாட்டில் புலியூர் என்றொரு க்ஷேத்திரம் இருக்கின்றது. அது முன்னே தில்லைவனமாக இருந்தது. புவனத்திலுள்ள தலங்களிலெல்லாம் அதுவே பூர்வதலம்; மூலஸ்தானமாக விளங்கும் அத்திவ்ய க்ஷேத்திரத்திலே சிவபெருமான் அனவரதமும் ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்தருளுவார். அங்கே மனுசக்கிரவர்த்தியின் புதல்வனாகிய இரணியவர்மச்சக்கிரவர்த்தியின் தேகத்தேயிருந்த குட்டநோயை நீக்கிப் பொன்னிறமான திவ்ய தேகத்தைக்கொடுத்த சிவ கங்கை என்னும் தீர்த்தமிருக்கின்றது. எவ்வகையினராயிருப்பினும் ஒருவர் அத்தீர்த்தத்தின் மூழ்கிப் பெருமானது பஞ்சகிருத்தியத் தாண்டவத்தைத் தரிசனம் பண்ணினால் அவர்க்கு முத்தி கிடைக்கும் என்பது நிச்சயம். தம்மையடைவார்க்கு முத்தி கொடுக்குந் தேவர் தாமே என்பதற்கறிகுறியாகப் பெருமான்

வீரக்கழலணிந்து அங்கே கொடியும் நாட்டித் தாண்ட வம புரிகின்றார் கொடிய பாபிகளாக விளவாகளுங் கூட ஒருமுறை அனபோடு 'பொன்னம்பலம்' என் றுரைபபாராகளாயின அவாகட்குச சகலபாககியமுஞ சித் திசகும பொன்னமபலமென்று ஒரு முறை சொன னால அது மகாமந்திரமாகிய பஞசாக்ஷரத்தை இருபத் தோராயிரத்தது நாறு முறை செபித்தலுககுசசமம். ஆதலிற சொன்னேன' என்று கூறினா அப்போது அச்சபையில பிடக நால மூன்றுமறிந்து நான்கு குற்ற மும நீங்கிச சீலமைந்துந் தரித்துக காமாதியா றும் இந திரியங்களைந்தையும அடக்கிய இயல்புடையவனுகிப பஞசகந்தமுங கெடுவதே முத்தியென்று காட்டும பவுத்தாசாரியன உட்காந்திருந்தான். அவன அந்த வசியின வாாததையைக கேட்டுப பிடக மூன்றையும அருளிசசெயத கடவுளையன்றியும வேறே கடவுள உல கததே உண்டெனககூறலாமா எனககோபித்து 'யான இன்றே புறப்பட்டுத தினமூன்றிற றில்லை யடைந்து அங்குள்ளாரோடு வாதிட்டு வென்று, அவாகள கடவு ளின காலிலுள்ள வீரககழலையும அங்கே நாட்டியிருக கும கொடியையும துணிதது அத்தில்லையை நமது போதிநிழற்கீழ் எழுந்தருளும பெருமானது பள்ளி யாகச்செய்து விரைவின மீளவேன' என்று சபதங் கூறித தனது பரிசனங்கள் தன்னைச்சூழ்ந்துவரச சிவி கையேறிப் புறப்பட்டான. அவர்கள் மன்னனும தனது ஊமைப்பெண்ணையும உடனழைத்துக்கொண்டு புறப் பட்டுப பவுத்தாசாரியனோடே சோழநாடடைந்து தில லையைச்சோந்தான. இவாகள் கூடி வந்திருத்தலைக

கண்ட தில்லைவாழந்தணர் முதலியோரர் திருநீறணி யாத அவர்கள் கோலத்தைக்கண்டஞ்சி 'நீங்கள் இந்த திவ்ய க்ஷேத்திரத்தே இருக்கலாகாது; நீங்குங்கள்' என்றார்கள். அதற்கு அப்பவுத்தாசாரியன் 'நாங்கள் உங்கள் சைவத்தை நிராகரணம் செய்து எங்கள் பவுத்தத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்ய வந்திருக்கின்றோம். ஆதலால் அது செய்தபின்பல்லாது நீங்கோம்' என்றான். அது கேட்ட தில்லைவாழந்தணர்கள் 'இன்றிங் கிரு; நாளை உன் மதத்தைத்திரஸ்காரம் பண்ணிவிடு கின்றோம்' என்று கூறி அதிக வியாகூலமுடையார்களா கத் தங்கள் மனனுகிய சோழனைத் தில்லைவந்து சேரு மாறு அவனுக்குத் தூதனுப்பிவிட்டுப் பகவானைத் தியானித்துக்கொண் டுறங்கச்சென்றார்கள். அன்றிர விலே பெருமான் அத்தில்லைவாழந்தணர்களெல்லோ ருடைய கனவிலுந்தோன்றி 'நீங்கள் நாளை இவ் வூர்க்கு வெளியே பாணசாலையில் யோகத்தமர்ந்திருக் கும் அன்பனிடம் போய் மாணிக்கவாசகா! என்று விளித்துப் புத்தரோடு வாது செய்யுமாறு யாம் கூறிய தாகச்சொல்லி, அழைத்து வாருங்கள் அவன் அவர் களை வெல்லுவான்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். விடிந்தவுடனே அவ்வந்தணர்களெல்லாரும் ஒருங்கு கூடிப்பெருமானது திருவருளை வியந்து ஊர்க்கு வெளி யே இருக்கும் பாணசாலையை அடைந்து அன்பரை வணங்கி மாணிக்கவாசகரே' என்றழைத்துப் பெரு மான் கூறியதை விண்ணப்பித்தனர். தமக்குப்பெரு மான் மாணிக்கவாசகர் எனப் பேர்தந்தது தமக்கும் பெருமானுக்குமேயன்றி இவ்வுலகத்துள்ளார் ஒரு

வருக்குந் தெரியாததாதலினுலே அவ்வாறு பவுத்தரோடு வாது புரிய வேண்டுமென்பது பெருமானது திருவுள்ளப்பாங்கே யென்றெண்ணித் திருவாலயத்தை யடைந்து பெருமானை வணங்கி யநுஜ்ஞைபெற்று வீற்றிருந்தார். இதற்குள்ளாகத் தில்லைவாழந்தணர்கள் விரும்பியபடி சோழராஜனும் வந்து சேர்ந்தான். பின் மாணிக்கவாசகர் சோழராஜன், ஈழராஜன், தில்லைவாழந்தணர் முதலினோர் முன்னிலையில் பவுத்தாசாரியனுடன் சாஸ்திரவாதம் செய்து வென்றார். அதுகண்ட ஈழராஜன் 'யான் இச்சாஸ்திர வெற்றியை ஏற்கேன். இருசமயத்தவர்களில் யார் என்மகளுடைய ஊமைத் தன்மையைப் போக்குவாரோ அவர் சமயமே மெய்ச் சமயமாக்கருதுவேன்' என்றான். அதைப்பவுத்தாசாரியனும் அவனைச்சார்ந்த பவுத்தர்களுங்கேட்டு அரசன் தம் சார்பைவிட்டகலாமை கருதித் தம் சமய நூல்களிற் கூறப்பட்ட பலவகை மந்திரங்களையும் ஜெபித்துப்பார்த்தார்கள்; ஒன்றும் பயன் படவில்லை. அது கண்ட சோழன் எமது குருவால் இவ்வூமைத்தன்மை நீங்கினுலே உங்களுக்கு என்ன தண்டனை செய்யலாம்? என்று கேட்டான். அதற்கவர்கள் 'அவ்வாறு அப்பெண்ணின் வாய் திறக்கப்படின் எங்களை யெல்லாம் செக்கிலேயிட்டுத் திரிக்கலாம்' என்றார்கள். உடனே சோழன் மாணிக்கவாசகர் திருமுன்பு சென்று 'ஸ்வாமீ' தேவரீர் இக்கன்னியின் ஊமைத்தன்மை தீர்த்துச் சத்தியமார்க்கமாகிய சைவத்தின் மேன்மையைத் தாபிக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். மாணிக்க வாசகரும் அதற்கிசைந்து அப்பொற்கொடி மடந்தை

பின கரதமேக திருநீறு கொடுததது, முன்னே அபபுத தனகூறிய நிநதைகளை யெலலாம முறையே வினவி அவறறுககெலலாம அபபைநதொடி விடைகொடுத தாள. அதுகணடு எலலாருமு ஆனநதககடலிடை மூழ் கினாகள. நமது ஸ்வாமிகள அசசமபாஷணையைத தொகுதது வினவிடையாகத திருசசாழல அருளிச செயதாா. பவுததாகளை யெலலாம அவாகள முன னோநதவாறே சோழன தணடனை யியறறினன். அப் பவுததருளளே சிலா தஙகள சீவரபபோாவையைததீ யிடை வீசிவிடடுந திருநீறு தரித்துச சைவாகளாயி னாகள ஈழமனனனும சைவனாகி மாணிககவாசகரை யடிபணிநது பின் சிவதரிசனஞசெயது வணஙகிததன னுடசேர்நதான. மறறவாகளுந தததமிட மடைந தாாகள. மாணிக்கவாசகர் திருபபடையாடசி, திருப படை எழுசசி, அசசோப்பதிகம, யாததிரைபபதது, இவறறையருளி முனபோலப பாணசாலை யடைநது பரஞசுடரைத தியானிததபடியே சிவயோகத தமாந திருநதாா. அமபலததாடமே ஐயா ஒருநாள பிராமண கோலததுடன ஏடும எழுததாணியும கையில எடுத துககொணடு மாணிககவாசக சுவாமிகள இருககுமிடத தை அடைநதாா அவரை மாணிககவாசகா நோககி 'அநதணரே! நீா யாா?, என்று கேட்க, அவா நான பாண்டிய தேசததிலுளள திருப்பெருந்துறையில் வசிப போன' எனறாா. வநத காரிய மெனனவெனறு மா ணிககவாசகர் கேடக, அவா 'வாதவூா இறைவரே' நீா எமபெருமான மீது பாடியிருக்கும இனியபாடலகளை எழுதிககொணடு போக வேணடிவநதேன. தயை

செய்யவேண்டும்' என்றார். அதுகேட்டு மாணிக்கவாசகா அகமிக மகிழ்ந்து "நமசிவாயவாழ்க" என்று தொடங்கும் கலிவெண்பாவை முதலாவது கூறித் தமபாகக்ளைச சொலலிக்கொண்டு வர வேதியக்கோலங்கொண்ட பெருமான அவற்றை எழுதிமுடித்து அவரை நோக்கி 'ஐயரே' தேவரீரது வாக்குமிக இனிமையாக இருக்கின்றது. அவவாக்கால ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமான மீது ஒரு கோவைசொலலவேண்டுகின்றேன்' என்றார். அதுகேட்டு மாணிக்கவாசகா மகிழ்ந்து சொலலிக் கொண்டுவர மறையோர்கோலங் கொண்ட பெருமான அவற்றை எழுதிமுடித்து இறுதியில, 'மாணிக்கவாசகன் சொலல அமபலவாணன எழுதியது' என்று வரைந்து அவ்வேட்டைக் கட்டிக் கொண்டு உடனே மறைந்துபோனார். அதுகண்டு மாணிக்கவாசகா பெருமானே இவ்வாறு செயதது? என்று மயங்கினார் புத்தகத்தோடு மறைந்த பெருமானார் அவ்வேட்டைக் கைககாப்பிட்டு அதனைப் பஞ்சாட்சரப்படியின மீதிட்டார். பாரதத தில்லைவாழந்தணர் முதலியோர் அதனை எடுத்தவிழ்த்து நோக்கி ஆதிமுதற்கொண் டநதமவரைக்கும ஒரு முறை பார்த்து, மாணிக்கவாசகன் சொலலச சிற்றமபலமுடையான எழுதிய தெனபதைப்புங்கண்டு ஈதென்ன அறபுதமென்றங்கை யேந்திக் தலைமேற்கொண்டார். அவாகட்குண்டாகிய மகிழ்ச்சியை யாரளக்கவலலார்? அவாகள் அவ்வேட்டைப் பொற்சிவிகையின மீதேற்றிப்பலவகை வாததியங்களு முழங்க மாணிக்கவாசகர் திருமுன்பிற போய் அவ்வேட்டை வைத்து 'ஸ்வாமீ'

இது தேவரீருடைய பாடல். இதனை எழுதினார் எம பெருமான்' என்று விண்ணபபித்தார்கள். மாணிக்க வாசகரும ஆனந்த பாஷ்பமபெருக அதனைக்கண்டார். தில்லைவாழந்தணர்கள் 'இததிருமுறையின பொருளை எங்களுககு அருளிசசெய்யவேணடு' மென்றார்கள். அதறகு மாணிககவாசகர் 'அதனைநாம திருசசபையினிடததேவநது சொலவோம' என்று புறபபடடுத தில்லைவாழநதணர் சூழ்நதுவரசசென்று திருசசபையடைநது 'இதோ பஞசகிருததியததாண்டவம செயதருளுகின்றாரே இவர்தான் இந்நூறகுப் பொருளாவார்'ரெனறுரைததுப பெருமானுடன் கலநதருளினார்.

இவ்வாறாக நமது திருவாதவூரடிகள் பெருமானது திருவடி நீழ லடைநதருளினார். அபபோது அவாககு வயது முபபத்திரண டென்கின்றார்கள். ஸ்வாமிகள அருளிச்செயத திருவாசகம போல ஓதுவார மனததை உருகக வலலது வேறொன்றிருநததில்லை. இவ் வுணமை கருதியே

> "திருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
> கருங்கல் மனமுங் கரைந்துகக் கண்க
> டொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
> மெய்மமயிர் பொடிபப விதிர்விதிப் பெயதி
> யன்ப ராகுந ரன்றி
> மன்பதை யுலகின மற்றைய ரிலரே"

என்றார் ஸ்ரீ சிவபபிரகாசர்.

"மனங்கரைதது மலங்கெடுக்கும வாசகம" என்றார் மனோனமணி நூலாசிரியர். "திருவாசகததுக் குருகாதார் ஒரு வாசகத்துககு முருகார்" என்று

ராபழமொழியும் வழங்குகின்றது ஞானமே திருமே னியாகக் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் பெருமான் றனது அருமைத் திருக்கையா லெழுதிய திருவேட டை எடுத்துக்கொண்டு தம்மை யடைந்து அவற்றின் பொருளருளுமாறு வேண்டிய தில்லைவாழ்ந்தணர்களை நோக்கி நமது ஸ்வாமிகள் 'இவற்றுக்குப் பொருளா வார் பஞ்சகிருத்தியதாண்டவஞ் செய்தருளும் பெரு மானுரே' என்று மட்டும் கட்டளையிட்டு மறைந்தருளி னூர்; ஆதலின் திருவாசகத்துப் பொருள்காணப் புகல் சரியன்றெனச் சிலா கருதுகின்றூர்கள். அது சரி யன்று. எதையும் பொருளறிந்தோதலே சிறப்பு டைத்தாம். பொருளறியா துரைக்கினும் புண்ணிய மெய்தும் எனபாருளராயினும் பொருளறிந்துரைத்த லில் ஆனந்த மதிகம் என்பதில் என்னதடை? தில்லை வாழந்தணர்கள் கேட்டபோது ஸ்வாமிகள்கருத்து அவ்வந்தணர்கட்குப் பொருளுரைத்துக்கொண்டிருத் தலினுஞ் சிறந்த ஒன்றினிடத்தே தீவிரித்திருந்தமை யின் 'இவற்றுக்குப் பொருளாவா சிவபரஞ் சுடரே' எனச் சுருக்கத்தில் விளக்கியருள நேர்ந்ததே யன்றி வேறன்று. ஆயின் வேண்டிய கருவிநூலுணாச்சி யின்றி மனம்போனபடி விபரீதார்த்தங் கற்பித்தல் கூடாது திருவாசகத்திற்கு ஆனந்தக்கூத்தர் எனபார் ஒருவர் இயற்றிய சிற்றுரை யொன்றும் திருப்போரூர் சிதம்பரசுவாமிகள் இயற்றிய பேருரை யொன்றும் அங்கு மிங்கும் உலாவுகின்றன. திருவாய்மொழி யாதிகட்கு ஏற்பட்டிருக்கும் வியாக்யானங்கள்போல இத்திருவாசகாதிகட்கு சைவசித்தாந்த ப்ரஜ்ஞாவான்

களால் தக்க வியாக்யானங்கள் ஏற்படாமற்போனது ஒரு பெருங்குறை. இத்திருவாசகம் பரம அபரம எனனும் இருதிறக் கிரியைகளிலும் சைவர்களால் பக்தி சிரத்தையுடன் ஓதப்பட்டுவருகின்றது

ஸ்வாமிகள் உரைக்கப் பெருமான் தமது அருமைத்திருக்கையால் எழுதிய மற்றொரு நூல் திருக்கோவை. இது தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக உள்ள பொருளிலக்கணத்துக் கிலக்கியமாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு கருதிக் கண்ட பொருள் சிற்றின்பப் பொருளெனபர். இதற்குப் பேரின்பப் பொருளும் உண்டு. அப்பொருளில் கிளவிகளும் கொழுக்களும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே யன்றி அப்பேரின்பப் பொருள் முறையே விவரிக்கப்பட்ட உரையொன்றும் காணப்பட்டவில்லை. அது காணாதல மிக அரிது பேராசிரியரும்,

"பரம காரணன் றிருவரு ளதனாற்
றிருவாத வூர்மகிழ் செழுமறை முனிவா
ஐம்பொறி கையிகந் தறிவா யறியாச
செம்புலச செலவ ராயின ராதலி
னறிவனூற பொருளு முலகநூல் வழக்குமெண
விருபொருளு நுதலி யெடுத்துக கொண்டனர்
ஆங்கவ் விரண்டனுள்

ஆகமநூல் வழியி னுதலிய ஞான
யோகநுண் பொருளினை யுணர்த்துதற் கரிது"

என்றார். இப்பேராசியர் இதன் சிற்றின்பப் பொருளை நன்கினிது எடுத்து விளக்கி யிருக்கின்றார். இவ்வுரை நச்சினார்க்கினியர் பேரால் வெளிப்பட் டிருக்கின்றது.

அஃது நச்சினார்க்கினியா இயறறிய தனறு. பேராசியர் எனறோ சிறபபுப்பெயா அருநூலகள பலவற்றிறகும உரைகணட நச்சினியர்ககிருநதத லாகாதோ எனின ஜீவகசிந்தாமணியுரைச சிறபபுபபாயிரததில,

"நலலறி வுடைய தொலபே ராசன
கலவியுங காட்சியுங காசினி யறியப
பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற
கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
விதுபொரு ளென்றதற கேறப வுரைததுந
தண்டமிழ் தெரிதத வண்புகழ் மறையோன"

எனப் பேராசிரியா குறுநதொகையுள பொருள் எழு தாதுவிடட இருபது அகவறபாககளுககும பொருள் எழுதி உலகுக் குபகரிததோா என நச்சினார்க்கினி யரைச சிறபபிககினறமையின அப்பேராசியர் நச்சினா ககினியரின வேறாயினா ஒருவா எனபது திண்ணம. இனி நச்சினார்க்கினியர்தாமே தாமியறறிய தொலகாப் பியப் பொருளதிகார உரையில அகததிணையியலில "உளளுறை யுவமம்" என்ற நாறபததாறாஞ சூததி ரததின்கீழ்,

"யானே யீண்டை யோனே யென்னல
னேனல் காவலா கவணொடு வேரீஇக்
கான யானை கைவிடு பசுஙகழை
கானக நாடனொ டாண்டொழிந தனறே"

"என்னும் இககுறுநதொகைபோல வருவனவும இச சூத்திரத்தான அமைகக. பேராசிரியரும இப்பாட் டின் பீனெறிதூண்டி லெனறதனை ஏனையுவம மென றார்" என்றும் களவியலில் "நாட்ட மிரண்டும்" என

னும் தொண்ணூற்ருறுஞ் சூத்திரத்தின்கீழ் "இங்ஙனம இதறகிப் பொருளகூறல ஆசிரியாககுக கருததா தல "புகுமுகம புரிதல்" எனனும மெய்ப்பபாட்டியற் சூததிரததானுணாக; அதறகுப் பேராசிரியர் கூறிய உரையானு முணர்க" எனறும கூறியுள்ளாராதலின் பேராசியா நச்சினர்க்கினியரின் வேருயினர் ஒருவா என் பதில என்னதடை? இஃதுண்மையே. திருககோவை யாா உரை நச்சினர்க்கினியரியறறியதெனக் கொண் டால் குற்றமெனனை? பேராசிரியரே இயற்றினா என றேன் கூறவேண்டு? மெனின நச்சினர்க்கினியரின் உரைசசிறப்புப்பாயிரஙகளுள யாண்டும அவாகோவை ககுரையியறறினா எனபது குறிககபபடாமையானும, பிரயோகவிவேக நூலாசிரியா தமது பிரயோகவிவே கததின பதினனகாரு செயயுளினகீழ், "ஆலத்தினல எனனுந திருககோவையாருள் பேராசிரியர் சொற் சோதனைகாட்டிய 'பாலாறறயிராக்கினன்' என்பது மது" எனறும, முப்பத்தாருரு செய்யுளின்கீழ், "வஞ் சரையஞசபபடும" எனனுங் குறளினும "கொளள ப்படாது மறபப தறிவிலென் கூற்றுககளே" என் னும திருககோவையாரினும பரிமேலழகரும் பேரா சிரியரும முதனிலையைப் பிரித்தெழுவாயாககி முடித தலுங்காண்க." எனறுங் கூறுகின்றமையானும் திருக் கோவையாா உரை பேராசிரியர் இயற்றிய தெனவே கூறவேண்டு மென்க. பிரயோக விவேகநூலாசிரி யர் காட்டிய மேற்காட்டிய குறிப்புகள் முறையே 'ஆலத்தினல்' எனவும 'உள்ளப்படுவன' எனவுந்தொ டங்கும் திருக்கோவையாரின் முப்பத்தேழு எண்பத

தேழு என்னும் இலக்கச்செய்யுள்களின் கீழ் இலங்குகின்றன.

நமது ஸ்வாமிகள் அன்புடைமையிற் சிறந்து விளங்கியவர். ஏதாவது பயன்கருதி அன்பு செலுத்தியவரல்லர். 'பெருமானிடத்தன்பு செலுத்தவேண்டுவதுமுறை. நமக்கு ஏதுவரினும் வருக' என்றே இருந்தவர். அது,

"அன்றே யென்ற னாவியு முடலு முடைமை எல்லாமுங், குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ, வின்றோ ரிடையூ றெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க ணெம்மானே, நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ விதற்கு நாயகமே."

"கண்ணார் நுதலோய் கழலிணைகள் கண்டேன் கண்கள் களிகூர, வெண்ணா திரவும் பகலுநா னவையே யெண்ணு மதுவல்லால், மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துன் கழற்கே புகுமாறு, மண்ணா வெண்ணக் கடவேனோ வடிமை சால வழகுடைத்தே *

என்பனவாதிய செய்யுள்களால் நனகு விளங்குகின்றது. கல்வியிற்கர்வங்கொள்ளாமை முதலாகப் படிவெடுத்தொழுகில் நலந்தருவனவாக எவ்வளவோ செயல்கள் நமது ஸ்வாமிகளின் நடையில் காணப்படுகின்றன. அரசன் பரிவாங்கறுகென்றொப்பித்த பொருளைத் திருப்பணியிற் செலவிட்டதோ எனின் அது பத்திமார்க்கத்தின் பாற்பட்டதாகும். அது படிவெடுத்தொழுகற்பாலதன்று. அது ஸ்வாமிகள் பத்திமுதிர்ச்சியால் தற்போதமிழந்து செய்த செயல். ஸ்வாமிகள்

* திருவாசகம் - குழைத்தபத்து 7-9 - இலக்கச் செய்யுள்கள்.

திருவுள்ளத்தே தீங்கொன்றும் இருந்ததில்லையாதலின் அச்செயலால் அவர்கட்குக் கேடெய்தவில்லை. அப் பொருளைச் செலவழித்துச் செய்த அறங்களான வந்த புண்ணியம் அப்பொருட்குடையானாகிய பாண்டியனி டத்திலேயே சேர்ந்தது.

நமது மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகளின் காலம் இன் னதாக இருக்கலாம் என்பதைப்பற்றி இரண்டொருவார்த்தைகள் சொல்லி முடித்துவிடுவோமாக. இம்மாணிக்

மாணிக்க வாசகரின் காலம்.

கவாசகரின்காலம் இன்னதுதான் என்பது அவருடைய சரித்திரங்கூறிய எந்நூலாலும் வெளிப்படையாகத் தெரியக்கூடாமல் இருக்கின்றது. ஈவதும் ஏற்பதும் உண்பதும் உறங்குவதும் ஆகிய எல்லாக் காரியங்க ளையும் சிருஷ்டியாதிகாலங் குறிப்பிட்டுச் சங்கற்பித் தே செய்வதும், அத்தியாவசியம் செய்யப்படவேண் டிய சமஸ்காரங்களுள்ஜாதகாம் நாமகாணங்களையும் கொண்டொழுகுவதும், இயல்பாகவுடைய நாம் நம் முடைய மதாசாரியருள் ஒருவருடைய ஜனனத்தையே இந்நாளென அறியக்கூடாதிருப்பது அதிக வியப்பாக இருக்கின்றது.

மாணிக்கவாசகர் ஈழமண்டலத்துக்குச் சென்று அங்கே சைவப்பிரசங்கம் பண்ணினரென்றும் அதைக் கேட்டு ஈழராஜன் பவுத்தமதத்தை விட்டுச் சைவனு னன் என்றும் திருவாதூர்த் தலபுராணத்துள் * கூறப்

* The catalogue Raisonne Page 135.

படுகின்றது. இதறகேறப ராஜாரத்னகாரியில * சைவ சனனியாசி யொருவன், புததனிறநது 1632 வருஷங களுக்குபபின் (கி. பி. 819) ஜமபுத்வீபததிலிருநது இலங்கைக்குவநது மத்வலேசமனனனுடைய தோட்டத்தில் தங்கியிருந்தான; அசசனனியாசியினுடைய உபதேசத்தால இவ்வரசன பவுததமததததை விடடு விடடுச சைவவனனைன எனறு கூறபபடடிருககினறது. ஆதலால மாணிககவாசகா காலம கி பி. 819 ஆக இருக்கலாம எனறு J H. நேல்சன் M. A. அவாகளதாம எழுதிய மானயூலில † உபதேசிககினறாகள. H H. வில்ஸன் பண்டிதா மாணிக்கவாசாகாலம கி. பி ஐந தாவது நூறறாண்டுககும எடடாவது நூறறாணடுக கும இடைபபடட ஒருகாலமாக இருககவேண்டும என்கிறா ‡

இனி நாம நமமிடததேயுள்ள ஆதரவுகளைககொணடு நமது ஸ்வாமிகளின காலம எபபோதாக இருக்கக்கூடும என்பதை ஒருவாறுக உபதேசிபபோமாக ஸ்வாமிகள் சரிததிரம தமிழில் திருவாதவூரா புராணம, திருவிளையாடறபுராணம, கடமபவனபுராணம, வேப பததூரார திருவிளையாடல் (இது இனனும அசசிடப் படவிலலை), திருப்பெருநதுறைப்புராணம எனபவை களிலும் வடமொழியில, மணிவாசகமகாதமியம, ஹா லாஸ்ய மகாத்மியம், கதமபவனமகாத்மியம, பிருகத தீர்த்தமகாதமியம எனபவைகளிலும விவரிககபபட்

* Upham, Vol II, Page 8.
† Manual of the Madura District, Part III. Page 54
‡ Historical Sketch of the kingdom of Pandia, Page 28.

டிருக்கின்றது (பாண்டிய னொருவனாலியற்றப்பட்ட ஆலவாய்ப் புராணத்திலும், உத்தரகோச மங்கையின் முன்னையபுராணத்திலும இதுவிவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்கின்றார்கள். அவை அடியேனுக்கு அகப்படவில்லை) இத்தமிழ்நூல்களும சமஸ்கிருதநூல்களும் ஆகிய எல்லாநூல்களும நமது மாணிக்கவாசகரை அரிமர்த்தன பாண்டியனுடைய மந்திரியார் என்று கூறுவதில் ஒத்த கருத்துடையனவாக இருக்கின்றன. அவ அரிமாத்தனன், கூன்பாண்டியனுக்கு முன்னையவன என்பதிலும திருவிளையாடற்புராணம், கதம்பவன மகாத்மியம், ஹாலாஸ்யமகாத்மியம முதலியவை ஒன்று படுகின்றன. மற்ற திருப்பெருந்துறைப் புராணம முதலியவற்றுள்ளும இதற்கு மாறுபாடு ஒன்றும இல்லை. அரிமர்த்தனனுக்கு முன்னுவது பின்னுவது உள்ள பாண்டியாகளைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கவேண்டிய அவசியம அவைகட்கின்மையின் அதைப்பற்றி ஒன்றும கூறவில்லை கூன்பாண்டியன் அரிமர்த்தனனுக்குப் பின்னவனென்பது வில்ஸன் பண்டிதர் கொடுக்கிற வம்சாவளிப்பட்டியாலும தெரிகின்றது. அவர் ஹலாஸ்யமானமியப்படியும ஒருபட்டி கொடுக்கின்றார் அதிலேயும அது தெரிகின்றது என்பது சொல்லவேண்டுவதில்லை; ஆலாஸ்யமான்மியத்தாற் றெரிகின்றதென்பது முன்னரே சொன்னோமாதலால். சைவசமயாசாரியருள் மற்றொருவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் இக்கூன்பாண்டியன் காலத்தவா என்பது பன்னிரண்டாந திருமுறையாகிய பெரியபுராணத்தால் நன்கு விளங்குகின்றது. திருஞானசம்பந்தரது தேவாரததி

லும் அதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள இருக்கின்றன. திருஞானசம்பந்தரும திருநாவுக்கரசரும ஒரேகாலததவா கள். திருநாவுக்கரசா சிவபெருமானது நரிபரியாக்கிய திருவிளையாடலை,

"நரியைக குதிரைசெய வானு நரகரைத் தேவுசெய் வானு
விரதஙகொண டாடவல லானும் விசசின்றி நாறுசெய் வானு
முரசதிாந தானைமுன் னோட முன்பணிந தன்பர்க ளேதத
வரவரைச சாததிங்ன ருனு மாரூர மாநதவம மானே."

என்ற திருவாரூர்த் தேவாரததும, வைவையகககரை யடைக்கசசென்று மண்சுமநத திருவிளையாடலை,

"அருப்போட்டு முலைமடவாள் பாகந தோனறு
மணிகிளரு முருமென்ன வடாகருங் கேழன்
மருப்போட்டு மணிவயிரக கோவை தோனறு
மணிமலிந்த நடந்தோனறு மணியார் வைகைத்
திருககோட்டி னின்றதோர் திறமுந் தோனறுஞ்
செககாவா ளொளிமிகுத திகழ்ந்த சோதிய
பொருப்போட்டி நினறதிண புயமுந் தோன்றும
பொழிறிகழும பூவணததெம புனித ளுாககே."

என்னும பூவணத திருததாண்டகத துள்ளும் குறிப் பிடுகினறுா. அவ்விரண்டு திருவிளையாடலும பெரு மானுல மாணிக்கவாசகரின பொருட்டுச செய்யப பட்டன எனபதை முனனரே குறிததிருககின்றேன. ஆதலின் மாணிக்கவாசகர் ஞானசம்பந்தர்ககு முனன வா எனபது நன்குவிளங்குகினறது.

அப்படியாயின் திருஞானசம்பந்தர் அருளியவை முதன்மூன்று திருமுறைகளாகவும திருநாவுக்கரசர் அருளியவை அடுதத மூன்று திருமுறைகளாகவும அமைக்கப்பட்டிருக்க,அவாகளுககு முனனையவராகிய

இவா அருளிய வாசகமும கோவையும எட்டாந் திரு முறையாக அமைககப படுவானேன்? எனில, திரு முறை வகுதத நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அவ்வவாக ளின காலததைக காரணமாககொணடு வகுத்தாரல்லர். சுந்தரமூாத்திநாயனுர் அருளியவை ஏழாநதிருமுறையாக இருகக, அவருடன் ஒருகாலததவராகிய சேரமான் பெருமாணுயனுர் அருளியவை பதினேராந்திருமுறையாக அமைநதிருப்பதை நோக்கினுல் இவ்வுணமை விளங்கும. கடைச்சங்கப் புலவராகிய நற்கீரனுரருளியவை பதினேராந் திருமுறைப் பிரபந்தங்களுள் ஒனருக இருததலைக்கண்டுமே அவ்வவா இருநத காலததைககொணடு முறைவகுததாா நம்பிகள் எனபாா உணடா?

ஞானசம்பந்தருடைய அற்புதங்களில் விடநீக்கியது ஒன்று. அவ்வறபுத வரலாறு பரஞ்சோதியார் இயறறிய திருவிளையாடற் புராணப்படி இது. சமுததிரதீரததேயுளள ஓாபட்டினததில (ஆலாஸ்யமானமியம காவேரிபுரம் என்கினறது.) ஓாவணிகன் இருநதான அவன் அருநதவம புரிநதோா பெண்மகவினைறுன. அவனுககு மதுரையில ஒரு மருகன் இருநதான் அவன முதனமணம முடித்துக்கொண்டவனுயிருநதாலும அவனுக்கே தனபெண்ணை விவாகஞ்செயது கொடுககவேண்டும என்று நிச்சயித்திருநதான் இக்கருதது முடியும முன்னர் அவ்வணிகனும அவனமனைவியும ஆவியிழநதார்கள். ஊரவர்கள் அனுப்பிய ஓலையால் அசசெய்தி யுணர்நத மருகன் மதுரையைவிட்டு மாமனது நகரடைந்து கிலநாடடஙகி மாம

னது ஆஸ்திகளைச் சுவாதினப்படுத்திக்கொண்டு அவ னது கருததின்படியே அவனமகளை மணமபுரிந்து கொள்ளுவதாக உடனழைத்துக்கொண்டு மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்டான். தன்னுடன் வநத சுற்றத தார் முதலியவாகளை முன்செலலுமாறு அனுப்பி விட் டுப் பரிசனங்களும தானும தன மாமனமகளுமாகச செல்பவன் வழியிலே திருப்புறம்பியம் எனனும க்ஷேத் திரத்திலேதங்கி அங்கேயுள்ள தீாததததின மூழ்கிச சிவாலய தரிசனஞ்செய்து உண்டு உறஙகினுன் அப் போது அங்கே ஒரு கொடுமபாமபுவந்து அவனைக் கடிததுக்கொனறது. அதுகண்டு உடனிருந்த பரிசன ங்களும் துற்றேவன்மகளிரும் அழுதார்கள். அதை அவனை மணத்தறகென்று அவனுடன் வந்திருந்த கன்னிகண்டு மூர்சசித்தாள். பினபு அவள் உடனிருந்த பரிசனங்கள் செயத சைததியோபசாரத்தால் பிரஜ்ஞை யடைநது பெருநதுககததுடன வாயவிட்டழுதாள. அதை அப்போது அநத க்ஷேத்திரத்திற்கு வநதிருநத ஞானசம்பந்தா கேடடு அவளிருககுமிடத்தே வநது சேர்நது அவளை விசாரிதது நிகழ்நத செய்தியறிநது அவ்வணிகனை (பஞ்சாக்ஷர மிருத்யுஞ்சயாதி மநதிரங் களைசசெபித்து) உயிாப்பித்து அவனைநோககி நீ உன் மாமனமகளாகிய இக்கனனிகையை இஙகேயுள்ள வன்னி, கிணறு, லிங்கம ஆகிய இவறறைச சாக்ஷியா கக்கொண்டு இப்போதே மணமபுரிநதுகொள் எனற ருளிச செய்தார். அவ்வணிகனும அப்படியே விவா கம பண்ணிக்கொண்டு தன்னூா (மதுரை) சோநதான. பின்பு அவனுக்கு மூததாளும இளையாளும ஆகிய

இருமனைவியாகளிடததும குழநதைகள் பிறநதன. பினபு அவவிருதிறக குழநதைகளுள்ளும நிகழ்நத கலகங் காரணமாக மனைவியாகள் இருவாககும கலக முண்டாயிறறு. மூததாள் இளையாளது விவாக விஷயததைப் பழித்துச சாகூி கேட்டாள். இளையாள் அது பற்றி வருநதிப் பெருமானைப் பிராாததிகக அவர் அருளால முனனே புறம்பியத்திருந்த வன்னியும கிணறும லிஙகமும மதுரைத திருவாலயததிடநதே வந்து அவள் கறபின றனமையைச சிறப்பிததன. அது கண்டு எல்லாரும இளையாளைககொண்டாடி மூத்தாளை வைதார்களா. கணவனும, நீ குற்றமறறவளுககுப் பழி யுரைத்தாய் எனகுடிக்காகாய எனறகற்றினை. அபபோது இளையாள் தனகணவனை வணஙகி மூத்தாளைச் சோத்துககொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்டாள். பினபெலலாரும ஒற்றுமையாக வாழ்நதாாகளா.

இவ்வரலாறு சிலப்பதிகாரத்தே மதுரைக்காண்டத்தில் வஞ்சினமாலையில

"வன்னிமரமுமடைப்பள்ளியுஞ்சான்றாக
முனனிறுததிககாட்டியமொயகுழலாளா."

என்று கண்ணகியின் கூற்றாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய காலம் மகாவம்ஸத்தின் உதவியால் கி பி. 113 - என்று தமிழ்சசரித விஷயத்தில் பல உண்மைகளை முயன்று கண்டு உலகுக்குபகரித்துவரும ஸ்ரீசேஷகிரி சாஸ்திரியார் அவர்களால நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலின் மாணிக்கவாசகர் காலம கி. பி. 113-க்கு முன்னிட்ட ஒருகாலமாக இருககலாம என ஒருசாராா கருதுகினறனர்.

அது பொருந்தாது. திருவிளையாடலிற கூறப்பட்ட மேற்காட்டிய ஞானசம்பந்தர் விடந்தீர்தத வரலாறனது பெரியபுராணத்திறகு மாறுபடுகினறது. பெரியபுராணமும் திருவிளையாடலும் ஒனறொடொன்று மாறுபட்டால் அப்போது பெரியபுராணந்தான ஏறகததக்கது என்பது தெரிநத விஷயம பெரியபுராணம திருமுறைகளுள் ஒன்று. திருவிளையாடல அப்படியலல. சரித்திர விஷயததிலும திருவிளையாடலிலும பெரியபுராணஞ் சிறந்தது. பெரியபுராணததின்படி அவ்வரலாறு என்னவெனறால்,

வைப்பூர் என்ற ஊரினிடத்தே தாமன் என்று ஒருவன இருநதான் அவனுக்கு ஏழுபெணகள் இருநதாகள். அவாகளுள் மூத்தாளை அத்தாமன் தனமருகனொருவனுககு மணமபுரிவிப்பதாக வாககளிததிருநதான். பின திரவியாபேஷையால வேறொருவனுககு விவாகஞ்செய்துகொடுததுவிட்டான். பினனா அவ்விதமாகவே மறற ஐநதுபெண்களையும முதலில அமமருகனுக்கென்றுவாககளிதது நிறைவேறறாமல் மறறவாகளுக்கேகொடுத்துவிடடான். அதுகண்டுஅவனதுகடைசிப்பெண் அம்மருகன்மீது அனபுடையளாய்த் தன்தநதைதாயரை அறியாதுஅவனுடன புறப்பட்டுவநதுவிட்டாள். வழியில திருமருகல் என்றகேூததிரததில தங்கியிருக்கையில் அம்மருகனை ஒரு பாமபுகடிததுக்கொன்றது. அதுபற்றி அப்பெண் வருநதுகையில அப்போது அங்கேவநதிருநத திருஞானசம்பந்தர் அப்பெண்ணுக்கிரங்கி மருகறபிரானைப்பாடி அம்மருகனை உயிரப்பிதது அப்போதே அவ்விருவாக்கும மணமபுண

ரும பெருவாழ்வு வருததுவிட்டார், என்பதாம். திரு ஞானசம்பந்தர் விடந்தீர்த்த சமபவம திருமருகலில நடந ததாக இஙகே பெரியபுராண வரலாறறில் விளங்கு கின்றது. திருஞானசம்பந்தர் விடந்தீர்த்தபோதுபாடிய,

> "சடையா யெனுமால சரணீ யெனுமால்
> விடையா யெனுமால வெருவா விழுமான்
> மடையாா குவளை மலரும மருகல்
> உடையாய தகுமோ விவளுண மெலிவே."

என்ற தொடககத்துத் தேவாரமும இவ்வுண்மையை நாட்டுகினறது.

ஆதலின இதற்குமாறாக இசசம்பவம திருப்பு றம்பியத்தே நடநததாகக கூறும் திருவிளையாடற புராணவரலாறு ஏறகத்தக்கதன்று. வணிகன வனனி, கிணறு, லிங்கஙகளை ச சாக்ஷியாககெகாணடு கன்னியை மணநததாகப் பெரியபுராணங் கூறுகினறதில்லை. திரு ஞானசம்பந்தரால உயிரபிககபபட்டவுடன் புரிநது கொண்ட மணத்திற்குச சாக்ஷியாகக கொள்ளவேண்டு மானால திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும அவருட னிருந்த கணககிலாத திருககூட்டத்தாரும இருநதிரு ககவிலலையா? வணிகனுடைய பரிசனங்களும கனனி கையின் ஏவனமகளிரும என்ன வாயினர்கள்? அவன இறநதபோது அவாகள் உடனிருநது அழுதார்கள் எனத் திருவிளையாடற புராணத்தாா கூறுகின்றாரே!

> "அஙகுள பரிச னங்க ளாவலித் திரங்கிச சூழக்
> கொஙகைகள் புடைததுச சேடிக குற்றிடை மகளி ரேங்கச்
> சிஙகவே றனையா னுகந் தீண்டிடா தொதுஙகிப் போநத
> பங்கய மலாக்கொம பன்னாள் பாவைபோற் புறமபு நின்றாள்."

பல பரிசனங்களும ஏவனமடநதையருஞசூழ இருக்கையில தன்வரலாறறை அவாகளுள் ஒருவா கூறவிடாது அக்கன்னிகை, தான அவ்வணிகனை மணககவநததுமுதலிய செயதிகளைத தானே கூறததுணிநததும ஆசசரியமே. பினனாககலாமகிழ்நது மாற்றாள் 'உனனைக கணவன அககினிசாக்ஷியாக மணாநததறகுச்சாக்ஷி என்ன?, எனறுகேட்டபோது இககனனிகை நமமுடைய பரிசனஙகளைககேள, ஏவல மடநதையரைககேள, பலவாயிரம திருக்கூட்டததுடன திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர் இருகக வில்லையா எனறு கூறக கருதாததும ஆசசரியம. இதையெலலாமபாாபபுழித திருவிளையாடறபுராண வரலாறு தனிததனி நிகழ்நத இருவேறு வரலாறுகளைப் பிணைத்தாககிய தொன்று எனத தமிழுலகுககுப பரமோபகாரியாக இருநத ஸ்ரீசுநதரமபிளளை M. A. அவாகள் கருதியது ஏறறதுதான எனபது நன்கு விளங்குகின்றது.

அவ்விருவேறு வரலாறுகளாவன, ஒனறு மேறகாட்டிய பெரியபுராண வரலாறு. மறறொனறு திருபபுறம்பியத்தே நிகழ்நத வனனியறபுத வரலாறு. அதாவது, காவிரிப்பூம்பட்டினததே ஒரு வணிகன இருநதான. அவனுககு ஒரே ஒரு பெண் இருநதது. அவனுக்கு மதுரையில ஒரு மருகனுண்டு. அவன முதன மணம் புரிநதோன் ஆயினும அவனுக்குக குழநதையில்லை; ஆதலின் அவனுக்கே தனபெண்ணைக் கொடுகக வேண்டும என்பது அவ்வணிகனது பிரியமாக இருநதது. அவன மனைவிககு அது பிரியமில்லை. அவள தன்

தமபிககுக கொடுககவேண்டுமெனக கருதினள். பெண்ணுககு அது பிரியமிலலா திருநதது. அவ ளுககுத தனதநதை குறிதத கணவனை மணப பதிலேயே கருததிருநதது. அககணவனுககும தன மாமனமகளை எபபடியும மணமபுரியவேண்டுமெனற ஆசைமிகுதியு மிருநதது. தன மாமனும மாமியும ஒதத கருததுடையவாகளாக இராமையினல விவா கம நெடுநாளாகத தாழ்த்திருநததுகண்டு அவன காவிரிப்பூம்பட்டினஞ்சென்று அபபெண்ணைப் பெற ரோாகளுககுத தெரியாமல் தனனுடன கூட்டிக கொணடு மதுரைநோககி வருபவன வழியிலே திருப்புறம்பியததே தஙகியபோது அவனைப் பாமபுகடி ததுக கொனறுவிடடது. அதுகணடு அபபெண அஙகு மிஙகுமபோய இஙகே சாப்பவிஷம நீககுபவா யாராவது உணடாவெனறு கூவியழுதாள. உடனே அததலததே எழுநதருளியிருககும பெருமான சாபப விஷம நீககும மநதிரவாதிபோல வடிவஙகொணடு வநது அவ்வணிகனை உயிரபபிதது அவனைநோககி இபபோதே நீ இஙகே இபபெண்ணை விவாகமபண்ணி க்கொளளெனறா அதறகவன "ஐயா பநதுககளுமசா க்ஷிகளுமினறி எபபடி விவாகமபணணிககொளவது? நான எனனூர் போனவுடன் செய்துகொளளுகின றேன்" எனறுன. அவறகவா அங்கேயிருநத லிங்கம், அமபிகை, வன்னி, கிணறு, அடுக்களை எனபவற்றைக காட்டி 'இவற்றைச சாக்ஷியாகக்கொண்டு விவாகம பண்ணிககொள்' என்றா. அதைக்கேட்டு அவ்வணி கனும கனனிகையும நகைததாாகள. மநதிரவாதி

வடிவங்கொண்டிருந்த பெருமான் உடனே மறைந்தார். அதைக்கண்டதும் அவ்விருவரும்பயந்து வந்தவர் பெருமானென்பதை உணர்ந்து அவ்விலிங்கம் முதலியவைகளையே சாக்ஷிகளாக வைத்துக்கொண்டு இரண்டாம்பேர் தெரியாமலே விவாகம் முடித்துக்கொண்டு மதுரையடைந்தார்கள். பின் அவ்வணிகனுக்கு இரு மனைவிகளிடத்தும் குழந்தைகள் பிறந்தன. அக்குழந்தைகளுள் நடந்த கலகம் காரணமாக மனைவியர்கள் இருவருக்கும் சண்டை நடந்தது. அப்போது மூத்தாள் இளையாளை நோக்கி 'உன்னை என் கணவன் விதிப்படி விவாகம்புரிந்தானா? அதற்குச் சாக்ஷியெங்கே?' என்றாள். இளையாள் தன் மன்றற்சாக்ஷிகளைக் கூறினாள். மூத்தாள் நகைத்து அக்கரிகளை இங்குவரச் சொல்லென்றாள். இளையாள் வருந்திப் பெருமானை வேண்ட அவை மதுரையின் ஆலயத்தே வந்து உறைந்தன. அது கண்டெல்லாரும் மூத்தாளையிகழ்ந்து இளையாளைப்புகழ்ந்தார்கள். குடிக்காகாயென்று கணவனும் மூத்தாளை நீக்கப்புகுந்தவன் இளையாளது வேண்டுதலுக்கிரங்கி வைத்துக்கொண்டான். பின்பெல்லாரும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதே.

இது சம்பந்தமான வன்னிநாடகம் சமீபகாலத்திற்கு முன்வரை வருஷாவருஷம் திருப்புறம்பியத் தலத்திலே நடிக்கப்பட்டு வந்ததென்கின்றார்கள். இவ்வன்னியற்புத வரலாற்றையும் மேலேகாட்டிய பெரிய புராண வரலாற்றையும் ஒன்றாகப் பிணைத்துத்தான் திருவிளையாடற்புராண வரலாறு நடைபெறுகின்றது.

ஆனால் சிலர் கருதுகின்றபடி இக்கட்டுக்கட்டியவர் பரஞ்சோதி முனிவரல்ல. வடமொழியிலுள்ள ஆலாஸ்ய மான்மியத்தின்படி இவர் தமிழில் இயற்றியவரே யன்றி வேறல்ல. அவ்வடமொழி நூலாசிரியர்தான இருவேறு வரலாற்றையும் ஒன்றுபடுத்திக் கட்டியமகான. பரஞ்சோதியாரும அவருக்கு முன்னாத தமிழிலே புராணமியற்றிய வேம்பத்தூர்ச் சங்கத்தாரும பிறரும அவ்வடமொழி யாசிரியரைப் பின்பற்றியவர்கள்.

ஆகவே வனனியற்புத வரலாற்றுடன திருஞானசம்பந்தருக்கு யாதொரு சம்பந்தமும் இன்மைதெளிவாக விளங்குகின்றமையின அவர்காலம சிலப்பதிகாரமியற்றியகாலமாகிய கி. பி 113-க்கு முன்னிட்டதொன்றன்று என்பது போதருகின்றது.

சிறுத்தொண்டர், நரசிம்மவர்மனது சேனைத்தலைவராகவிருந்து வடபுலத்தேசென்று பகைவரைமுறியடித்து வாதாவித் தொன்னகரைத் தூளாக்கி வந்தமை,

"ஈசனடி யார்க்கென்று மியல்பான பணிசெய்தே
யாசில்புகழ் மன்னவன்பா லணுக்கரா யவற்காகப்
பூசலமுனைக் களிறுகைத்துப் போயவென்று பொருமரசர்
தேசங்கள் பலகொண்டு தேர்வேந்தன் பாற்சிறந்தார்"

"மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னகரந் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியு நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னனவெண் ணிலகவர்ந்திங் கியலரசன் முன்கொணர்ந்தார்."

என்ற பெரியபுராணச் செய்யுள்களால் நன்குவிளங்குகின்றது. நரசிம்மவர்மன் என்றபெயரால் இரண்டரசர்

களுண்டு. அவாகளுள முதலாவதவன் செல்யூக மன்னவனுகிய புலிக்கேசனே ஜயிததது அவனுடைய ராஜதானியாகிய வடபியை * அழிததததாகத தெரிகின்றது. அபபுலிக்கேசன் இரண்டாவதவன. அவன் சகவருஷம 532-ல அதாவது கி. பி. 610-ல ஆளததொடங்கியவன † ஆதலால அசசிறுத்தோண்டாகாலம ஏழாநூறறுண்டின தொடக்கமெனபது தெரிகினறது. அசசிறுதோண்டருமதிருஞானசம்பந்தரும் ஒரேகாலததவாகள.

"அநநாளிற் சண்பைநக ராண்டகையா ரெழுநதருள
முனனுக வெதிாகொண்டு கொடுபுகுநது முந்நூலசேர்
பொனமார்பிற சிறுதொண்டர் புகலிகா வலனார்தம்
நன்னுமச சேவடிகள் போற்றிசைதது நலஞ்சிறநதார்."

என்ற பெரியபுராணச செய்யுளால் அசசிறுத்தோண்டர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுரை எதிாகொண்டழைத்துபசரித்தமை தெரிகின்றது.

"செந்தண்பூம் புனலபரந்த செஙகாட்டங் குடிமேய
வெநதநீ றணிமார்பன் சிறுத்தோண்ட னவன்வேண்ட
வர்தணபூங் கலிககாழி யடிகளேயே யடிபரவுஞ்
சந்தஙகொள் சம்பநதன றமிழுரைப்போர் தககோரே"

என்ற திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனு ரருளிசசெய்த தேவாரத்தால இப்பதிகம சிறுத்தோண்டரின வேணடுதலின்படி இயற்றபபட்டதெனபதும் விளஙகுகினறது. ஆதலின் திருஞானசம்பந்தரின் காலமும மேறகாட்டிய கி. பி. ஏழாநூற்றுண்டின் தொடக்கமென்றே ஏற்படு

---

* Badamy of Bombay Presidency.
† S. I. Inscription vol. I. Page 11.

கின்றது நமது மாணிக்கவாசகர் இசசம்பந்தருக்கு முன்னவரென்பது முன்னரே திருநாவுக்கரசரின் தேவாரத்தைக்கொண்டு நாட்டப்பட்டது. ஆதலின் அவர் காலம் நேல்சன்துரையவர்கள் கருதுகிறபடி கி. பி 819 அல்லவென்பது பிரத்தியக்ஷம். மாணிக்கவாசகர் ஈழமண்டலம் சென்றதாகப் புராணஞ் சொல்லுகின்றதில்லை. அவர் பிரசங்கஞ் செய்துவந்ததாகக் கருதவும் (மிஸ்டர் டெய்லர் சொல்வதைவிட) வேறே ஆதாரமில்லை. கலவிமானாகிய அவர் தம்மை அடுத்தவர்க்கே தாவது உபதேசித்திருக்கலாம். அதுவும் அவர் துறவு பூண்பதற்கு முன்னிருந்திருக்கும். அவ்வுபதேசமொழிகள் நம்வரை சேமிக்கப்பட்டு வராமை நமது துரப்பாக்கியமே. தனது ஆனமலாபத்திலேயே இருந்த அவர் பிறர்க்குப் பயன்படுமாறுபிரசங்கஞ் செய்யாமலும் இருந்திருக்கலாம். தில்லையில் அபிமானமுடைய பரதேசியின் வார்த்தையால் கோபித்துத் தில்லைக்கு வந்தவனுடன்தானே மாணிக்கவாசகர் வாதிட்டார். அதுமுன்னமே சொல்லியிருக்கின்றோம் ஈழமன்னன் தன்மகளது ஊமைத்தன்மை நீங்கியதுபற்றியே சைவனாயினான்; தெய்வத்தன்மையறிந்து அவன் ஒருவர் உபதேசங்கேட்டுச் சுவமதம்விட்டுப் பரமதப்பிரவேசஞ்செய்யக் கூடியவனல்ல. தில்லையில் பவுத்தகுருதோற்றபின்னும் அவன் அற்புதமே வேண்டினான். மாணிக்கவாசகர் தாமே ஈழஞ்சென்றிருப்பின் அவ்விடத்திலேயே இவ்வாதம் நிகழ்ந்திருக்கும். ஆதலால் ஜம்புத்வீபத்திலிருந்து ஈழஞ்சென்றாரென்று ராஜரத்னாகரியில் குறிப்பிட்ட சன்னியாசி மாணிக்கவாசகர்

அல்ல என்பதே துணிவு. மாணிக்கவாசகர் திருக் கோவையாரில்,

"சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்துமென் சிந்தையுளும்
உறைவா னுயர்மதிற் கூடலி னாய்ந்தவொண் டீந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனை யோவன்றி யேழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொ லாம்புகுந் தெய்தியதே"

என்று சங்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். சங்கச் செய்யுள்கள் ஒன்றிலும் இவரைப் பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடப்படவில்லை. சங்கத்தார் காலத்திறுதி கி பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டு எனப்படுகின்றது. ஆதலின் மாணிக்கவாசகர் காலம் வில்சன் பண்டிதர் கூறுகிறபடி ஐந்தா நூற்றாண்டுக்கும் எட்டா நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு காலமாக இராவிட்டாலும் இரண்டுக்கும் ஏழுக்கும் இடைப்பட்ட ஒருகாலமாக இருக்கலாம் என்பது நிச்சயம்

ஒருசாரார் சங்கத்தார்காலம் என்பதே ஒன்றில்லை. ஏனென்றால் வம்சசேகரன் காலத்தே ஏற்பட்ட கடைச்சங்கத்தார் குலேசபாண்டியன் காலம் வரை இருந்ததாக ஆலாஸ்ய மான்மியம் கூறுகின்றது. வம்சசேகரன் முதல் குலேசபாண்டியன் வரை பதினறு பாண்டியர் வரை ஆட்சிசெய்திருக்கின்றார்கள். ஒவ்வொருவருடைய ஆட்சிக்கும் சராசரி இருபது வருஷம் வைத்துக் கொண்டாலும் பதினறு பாண்டியருடைய ஆட்சிக்கு 320 வருஷம்வரை செல்லுமே சண்பகமாறன் காலத்தே கீரனை கரையேற்றுமாறு வேண்டிய கபிலன், குலேசபாண்டியன்காலத்திய இடைக்காட

னுக்கு நன்பனென ஆலாஸ்யமான்மியங்கூறுகின்றது; எனகின்ருர்கள். இது சரியனறு. சரிததிர விஷயத தில் திருவிளையாடற புராணம சிலாகிககத்தககதன றென முன்னரே காட்டினேம அரிமர்த்தனனுககுப பின் பனனிரண்டாவது பாண்டியனுகிய கூன்பாண்டி யன் காலததவராகிய சிறுத்தொண்டரை அரிமாத்தனன் கூறுநதுதியில

“ அன்று சிறுதடுதாண்ட ரிடுமபிள்ளைக கறியமுது
மென்று சுவைதெரிநத வேடனிட்ட வூனுமபோ
னனறு நரையாட்டி யிடுபிட்டு நயநதருநதி
யென்று மடியாாக கெளிவநதா யெநதாயே.”

என்று நுழைந்த இபபுராணததைச சரித்திர விஷ யததிறகு எபபடி ஆதாரமாககககொண்டு ஆயவது? ஆயின அகப்பொருளுரையில “தலைசசங்கததாா நா லாயிரத்து நானூறறு நாறபதிறறியாண்டு சங்கமிருந தாா. அவரைச சங்கமிரீஇயினா காய்சினவழுதிமுதலா கக கடுங்கோனீருக எண்பததொனபதினமா. இடைச சங்கத்தார் மூவாயிரத தெழுநூறறியாண்டு சங்கமிரு நதார்; அவரைசசங்கமிரீஇயினா வெண்டேர்ச்செழியன் முதல முடத்திருமாறனீருக ஐமபததொனபதினமா கடைசசஙகததாா ஆயிரத் தெண்ணூற்றைமபதிறறி யாண்டு சஙகமிருந்தார். அவரைச சஙகமிரீஇயினா முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதி ஈருக நாறபத்தொன்பதின்மர்” என்று கூறப்படுகின்றதே எனின அஃதொககும. சங்கம மூன்று என்பதும் ஒவ் வொரு சஙகமும் பலவருஷங்கள் நிலைத்திருநத தென பதும உண்மையே ஒவவொரு சங்கமும் ஒவ்வோா

அரசனாலேற்பட்டுச் சிலதலைமுறைவரை நிலைத்திருந்து பின் அழிவெய்தியது போலவே புலவர்களும் அவ்வப்போது அழிவெய்தினார்கள். சங்கம் இருந்த காலமெல்லாம் ஒரு நிறப்புலவர்களே இருந்து தமிழாராய்ந்தார்கள் எனபதில்லை. அகப்பொருளுரையிற் கூறப்பட்ட சேந்தம்பூதனார் என்ற புலவர் பெயர் வளளுவமாலையிற் குறிப்பிட்ட பெயர்களுள் காணப்படுகிறதில்லை. ஒருவர் பெயர் ஒன்றில் இருப்பதற்கும் மற்ற நூலில் அதற்குப் பிரதியாக வேறுபெயர் இருத்தலுக்கும் காரணம் என்ன? சங்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்பது நிச்சயம். ஆனால் அவர்களைத் தவிர வேறே புலவர்களும் சங்கத்திற்குப் புறம்பே இருந்தார்கள் என்பதையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும்; நாற்பத்தொன்பதின்மர் இருந்து நடத்திய கடைச்சங்கத்தில் அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார் எனப்படுகின்றதாதலின் சங்கத்தாருள் ஒருவரிறந்து ஓராசனம் காலியாயின் தக்கவராகிய வேறொருவர் அத்தானத்துக்கு நியமிக்கப்படுவர். பாண்டியன் நாற்பத்தொன்பதின்மர் அடங்கிய சங்கத்தை ஆதரித்து வந்தான் என்பதேயன்றி ஆதியில் ஏற்பட்ட அந்நாற்பத்தொன்பதின்மரே அந்தம்வரை இருந்தார்கள் என்பதன்று. இதனாற்றான் ஓரிடத்தே காணப்பட்ட பெயர் மற்ற இடத்தே காணப்படுகின்றதில்லை. "வறகடனுசென்றுழி" கக்லைந்த சங்கத்தை மீட்டுங் கூட்டுழி முன்போலவே நாற்பத்தொன்பதின்மர் அகப்பட்டும் பொருளதிகாரம் வல்லாரகப்படாமையானும் இதனுண்மை விளங்குகின்றது. முன்னிருந்த

நாற்பத்தொன்பதின்மருட் சிலர் இடைப்பட்ட பன்னி ரண்டு வருடங்களில் இறந்தொழிந்தார்கள் அவர்களுக்குப் பிரதியாக வேறு புலவர்களையும் சேர்த்து நாற்பத்தொன்பதின்மராக்கினர் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது. ஆதலின் சங்கம் பல்லாயிரம் வருடங்கள் இருந்ததென்று கூறியதனால் ஒரு திறத்தாரே இருந்தார் என்று கருதிக் கூறியதாக நினைத்துச் சங்கம் என்பதே ஒன்றிருந்திராது போலும் என ஐயுறுவது சரியன்றென்பது தெரிகின்றது.

இனி ஒரு சாரார் கடைச்சங்கத்தாருள் ஒருவரெனப் படுகின்ற கல்லாடர் தாமியற்றிய கல்லாடத்தில்

"வெடிவால் பைங்கட் குறுநரி யினத்தினை
எழிடந் தோன்றி யினனுற கியைந்து
வீதி போகிய வாலுளைப் புரவி
யாக்கிய விஞ்சைப் பிறைமுடி யந்தணன்"

என்றும்

"நிமிர்சடைப் பெருமான்
உரகனவாய் கீண்ட மாதவன் போல
மண்ணகழ்ந் தெடுத்து வருபுனல் வையைக்
கூலஞ் சுமக்கக் கொற்றா ளாகி
நரைத்தலை முதியோ ளிடித்தடு கூலிகொண்
டடைப்பது போல வுடைப்பது நோக்கிக்
கோமக னடிக்க வவனடி வாங்கி
யெவ்வுயி ரெவ்வுல கெத்துறைக் கெல்லா
மவ்வடி கொடுத்த வருணிறை நாயகன்"

என்றும் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுப் பிரான் செய்த நரிபரியாக்கியதும் மண்சுமந்ததும் ஆகிய ஆடல்

கள் குறிப்பிடுகின்றமையின் மாணிக்கவாசகர் காலம் சங்கத்தார் காலத்திற்கு முன்னல்லா விடினும் சங்கத்தார் காலத்தோடொரு காலமாக வாயினும் இருத்தல் வேண்டுமென்கின்றார்கள்.

கல்லாடம் இயற்றிய கல்லாடர் சங்கத்துக் கல்லாடரின் வேறாயினார் ஒருவர் சங்கத்தாரில் ஒருவராக இருந்து தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், அம்பாகிழான்அருவந்தை, பொறையாற்றுக் கிழான் என்ற இம்மூவரையும் பாடிய கல்லாடர், இக் கல்லாடம் இயற்றிய கல்லாடரல்லர் புறநானூற்றில் காணப்படும் கல்லாடர் செய்யுணடைக்கும் இக்கல்லாட நடைக்கும் வேறுபாடு மிகப்பெரிது. நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்களால் இக்கல்லாடச் செய்யுள்யாண்டும் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட வில்லை. இது அவ்வுரையாசிரியர்கள் காலத்துக்கும் பிற்பட்ட நூல் என்பது அதனால் நன்கு விளங்குகின்றது. அன்றியும் அவர் தாமியற்றிய கல்லாடத்தில்

“ ... பொருண்மர பொடுங்க
மாறனும் புலவரு மயங்குறு காலை
முந்துறும் பெருமறை முளைத்தருள் வாக்கால்
அன்பினைந் திணையென் றறுபது சூத்திரம்
கடலமு தெடுத்துக் கரையில்வைத் ததுபோல்
பரப்பின தமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற் றவர்க்குந்
தெளிதரக் கொடுத்த தென்றமிழ்க் கடவுள்”

என்று கூறினார். இவர் சங்கத்தாருள் ஒருவராக இருந்தால் ‘மாறனும் யாங்களும்’ என்றும் ‘சங

கட்கு' என்றும் கூறுத 'புலவரும்' எனவும், 'அவர்க்கு' எனவுமகூறுவரா? இப்படியே பின்னருமகல்லாடத்தில,

"வள்ளுவன் றனக்கு வளர்கவிப் புலவர்முன்
முதற்கவி பாடிய முக்கட் பெருமான்"

என்று, 'எம்முன' என்றுரையாது 'புலவர்' என்கின்றார். பின்னரும

"   அகப்பொரு ளமுதினைக்
குறுமுனி தேறவும் பெறுமுதற் புலவர்க
ளேழெழு பெயருங் கோதறப் பருகவும
...   ...   தமிழ்ப்பெயர் நிறுத்தி
எடுத்துப் பரப்பிய இமையவர் நாயகன்"

என்று வெளிப்படையாக நாற்பத் தொன்பதின்மருக்கும் என்று வேறுபடுத்தி யுரைத்திருக்கின்றார். ஆதலின் இவர் சங்கக் கல்லாடரலலர் என்பது நிச்சயம். இக்கல்லாடர் காலம் பெரியபுராணம் திருவிளையாடல் (வேப்பத்தூரா ரியற்றியது) ஆகிய இவற்றின காலத்துக்குப் பின்னும் பரஞ்சோதியார் காலத்துக்கு முன்னும ஆன ஒரு காலமாக இருக்க வேண்டும். தருமிக்குக் கிழியளித்தது, கரிக்குருவிக் குபதேசித்தது, நரிபரியாக்கியது, மண்சுமந்தது, இந்திரன பழிதீர்த்தது, வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடியது, மாணிக்கம் விற்றது, திருமணம் புரிந்தது, குண்டோதரனுக்கன்னமிட்டது, வையை அழைத்தது, திருமுகங்கொடுத்தது, தடாதகை திருவவதாரம், வலைவீசியது, கல்லானைக்குக் கருமபருத்தியது, செனனியைச் சிறைவிடுத்தது, பன்றிக்குட்டிகளுக்கருளியது, புலிமுலை

புல்வாய்க்கருளியது, விறகு விற்றது, மாமனாக வந்து வழக்குரைத்தது, மூர்த்திக்கருளியது முதலிய திருவிளையாடல்களை இக்கல்லாடர் தம் கல்லாடத்தே குறிப்பிடுகின்றார். சாக்கியர், மூர்த்தி, கண்ணப்பர், காரைக்காலம்மை, என்ற நாயன்மார்களையும் குறிக்கின்றார். இதுவுமன்றி அவர் இக்கல்லாடத்தின் 'வனப்புடை யணிச்சம்' என்னும் 98-வது அகவலில்,

"கூடற் பதிவரு மாடற் பரியோன்
எட்டெட் டியற்றிய கட்டமர் சடையோன"

என்று அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடலையும் ஒருங்கே தொகுத்தும் குறிப்பிடுகின்றார்; ஆதலின் புராணம் வடமொழியிலாவது ஏற்பட்ட பின்னரே இவர் கல்லாட மியற்றினர் என்பது வெளிப்படை. அநேகமாக வேப்பத்தூரார் திருவிளையாடல்தான் இவர்க்கு ஆதாரமாக இருந்திருக்க வேண்டும். புலி முலை புல்வாய்க் கருளியது என்னும் திருவிளையாடல் அதனின்றுதான் எடுத்துக் குறிப்பிட்டிருப்பார். அது திருவாசகத்தே "புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி" எனக் குறிக்கப்பட்டிருப்பினும் வரலாறு வேப்பத்தூரார் திருவிளையாடலிற்றான் காணப்படுகின்றது. வேப்பத்தூரார் வடமொழிப் புராணத்தின் பின் புராணமியற்றினும் சங்கத்தைப் பற்றிய விஷயங்களெல்லாம் அகப்பொருள் முதலியவற்றைப் பார்த்து அதற்கேற்பவே கூறுகின்றார். கல்லாடர் தொகுத்துச் சுட்டிய எட்டெட்டுள் திருஞானசம்பந்தர் சம்பந்தமான பாண்டியன் சுரம் தீர்த்தது, சமணரைக் கழுவேற்றியது என்ற இவையும் சேர்ந்தவை; ஆதலின் இவர்

காலம் திருஞானசம்பந்தருடைய காலத்துக்கும பிற் பட்டதாக ஏற்படுகினறமையின இவா சஙககக்கல்லாட ரின வேருயினு ஒருவா எனபதில தடையெனன?

மாணிக்கவாசகர் சங்கததாா காலததுககு முன் னர் இருநதவா அலலது அவாகளுடன உடனிருநத வா எனறு கொள்ளுதறகு வேறு ஆதாரம ஒனறு மினமையின அவா அககாலததுக்குப பிறபட்டவா என்பதே நிசசயம கலலாடமியறறிய கல்லாடருககு முனகாலத்தவாகளாக ஏழாவது நூறருண்டின தொ டககததி லிருநத ஞானசம்பந்தராதிய ரியறறிய நூல களிலிருநது நச்சிஞர்க்கினியராதிய உரையாசிரியா கள மேறகோ ளொனறும எடாமையின அவாகள ஆரு நூறருணடில இருநதிருகக வேண்டும எனறு ஏறபடுகினறது. அவாகள மாணிக்கவாசசா இயறறிய வாசகம், கோவைகளி லிருநது மேறகோளகள எடுத திருககினருாகள. பேராசிரியர் உரைமேய இயறறி யிருக்கினறமை மேலே காட்டியுள்ளோம. இவவுரை யாசிரியாகள் இறையஞா அகபபொருளுரையிலிருநது சிலவறறை எடுததாளுகினருாகள். அவ்வகப பொரு ளுரையில மாணிக்கவாசகர் நூல்களிலிருநது மேற கோள்க ளொனறும எடுததாளப் படுவதிலலே. ஆத லின அவ்வகப் பொருளுரை இவவுரை யாசிரியாகளா கிய நச்சிஞர்க்கினிய ராதியாகளுடைய காலததிறகு முநதியதாக இருகக வேணடும. அஃது நற்கீரரின உரை யலலவா, அவா சங்கத்தாரில ஒருவரலலவா, எனின; நற்கீரா சஙகததாரில ஒருவருந தலைவருநதான. அவா

அகப்பொருளுக குரைகணடதும உண்மையே அவா அகபபொருட சூததிரஙகடகுத தாமகணட பொருளாத "தமமகனூா கீரவிகோற்றனூாககுரைததாா; அவர் தேனூாக்கிழாாக் குரைத்தாா; அவா படியங்கோற்றனூாக குரைததாா; அவா செல்வத்தாசிரியா பெருஞ்சுவனூர்க் குரைததாா; அவா மணலூராசிரியர் புளியங்காயப் பெருஞ்சேந்தனூாக குரைததாா; அவா சொலலூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனூாககுரைததாா; அவா திருக்குன்றத்தாசிரியாககுரைததாா; அவா மாதளவனாா இளநாகனூர்ககுரைததாா; அவா முசிறியாசிரிய நீலகண்டனூர்க குரைததாா. இஙஙனம வநதின்றதுரை" என்று நீலகண்டனூா வரை பமபரை சொலலிககொணடே வநது நீலகண்டனூருடன நிகழுகாலததால முடிகினறமையிை இப்போது வழஙகும உரை நறகீரா கணடவுரையைததழுவிய கருததுடையதாக நீலகண்டனூரால் இயறறபபட்ட உரையே என்று தமிழின காலம முதலிய விஷயமாக அரியவிஷயஙகள பல எழுதிவரும உலகோபகாரியாகிய ஸ்ரீகனகசபைபிள்ளை M. A. அவாகள கருதுகினறாாகள அது மிகவும பொருததமானதாகவே இருககினறது. "அகபபொருளுரையில ஆசிரியா உதாரணமாக அநேக செய்யுளகளைப புதிதாக இயறறிச சேர்த்திருககினறாா. அசசெயயுள்களில உககிரப பெருவழுதியின பெயா குறியாது வேறொரு பாணடியனின் பெயரே குறிககப்படுகினறது. நற்கீரருடைய உரையன்றென்பதை அதுவும வலியுறுததும. அவ்வரசன தாமபாடுங்காலதது உயிரோடிருககினறான் என்றும ஆசிரியா கூறுகினறாா அசசெயயுள

களை அவர் அரிகேசரி என்னப்பட்ட நெடுஞ்செழியன் மீது பாடுகின்றார். அப்பாண்டியன் நெல்வேலிக் கொடியபோரில் ஜெயங்கொண்டான் என்றும் அப்போது உயிரோடு சேர சோழபாண்டிய தேசங்களை யாளுகின்றனென்றும் சொல்லுகின்றார். அந்நெல்வேலிப் போர் பல்லவமல்லனந்திவர்மனுடைய சேனாதிபதியாகிய கொல்லாபுரத்து உதயசந்திரனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்தது என்பது உதயேந்தரம (Grant) மானியபூமி சாஸனத்தால் தெரிகின்றது. இந்தப் பல்லவமல்லவன் மேற்கத்திய செல்யூக மன்னவனான இரண்டாவது விக்கிரமாதித்தனுடன் ஒரேகாலத்தவனாக இருந்தவன். இவ்விக்கிரமாதித்தன் கி. பி. 733க்கு 747க்கும் இடையே ஆண்டவன. ஆதலால் அகப்பொருளுரையில் குறிக்கப்பட்ட நெடுஞ்செழியனும் அவ்வுரை எழுதிய முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனாரும் அக்காலத்திய (கி. பி. 733க்கும் 747க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தி) யவர்களாகவே இருக்க வேண்டும்" என்று ஸ்ரீ கனகசபைபிள்ளையவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். * ஆதலின் அகப்பொருளுரைக்குப் பிந்திய மாணிக்கவாசகர் காலம் எட்டாவது நூற்றாண்டில் இருக்கவேண்டும் என்னவராதோ எனின் வராது. மாணிக்கவாசகருக்குப் பிந்திய சம்பந்தர் காலமே கி. பி. 610 என்று தக்க ஆதாரங்களால் ஏற்பட்டிருக்கும் போது அவருக்கு முந்திய மாணிக்கவாசகருக்கு முன்னிட்ட அகப்பொருளுரையின் காலம் கி. பி. 733க்கும் கி. பி. 747

* Madras Review Vol. I Page 129.

க்கும் இடைப்பட்ட காலமாக எப்படி இருக்கும்? ஸ்ரீகனகசபைபிள்ளை யவர்கள் தம கூற்றுக்கு ஆதார மாகக் குறிப்பிட்ட உதயேநதரம தானசாசனத்தில் * பல்லவமல்லனுடைய சேனுதிபதியாயாகிய உதயசநதி ரன மூன்றிடத்தில் மூன்று போரிலமூவேறு மன்னர் களை எதிாத்து ஜெயித்ததாகச சொலலப்படுகின்றது. முதலாவது சபரர்களின் மன்னனை உதயணேடு செய்தபோர். இரண்டாவது நிஷதத்தின் மன்னனை பிருது விவியாக்கிரனுடன் செய்தபோா. மூன்ருவது பாண் டியனுடன செய்தபோர். இவறறுள பாண்டியனுடன செய்தபோர் மண்ணைக்குக்கிராமததண்டை நிகழநத தாகவும் அதில அக்காலததில் நாதனுகிய பாணடியன காளிதுர்க்கத்தை இழந்தா னென்றும சொலலபபட்டி ருக்கின்றது. முதறபோர் கிழககுதகொடா மலை களை யடுதத இடஙகளில வசித்த சவுராளுடன் † நடந தது. இரண்டாவது போர் கொடிய நெலவேலிப் போர். இதில் உதயசந்திரன் சங்கர சேனுதிபதியை எதிர்த்தழித்ததாகச சொலலப்படுகின்றது. ஆதலின் திருநெலவேலியிற் பகைவனை எதிாததழித்து ஜெயங கொண்டவனைகச சொல்லப்படுகிற டாணடியன் உதய சந்திரனுக்கு மண்ணைக்குக்கிராமத்திற் ரேறறுக கா ளிதுர்க்கத்தை ஒப்புவித்த பாண்டியனின வேறு என பது நிச்சயம். ஆதலின் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனுர் காலம் எட்டாவது நூற்றுண்டின் தொடக்கமென

* Salem Dt. Mannual Vol. II, Page 356.

† விசாகப்பட்டணம் முதலிய இடங்களில் வசிப்போர்.

இவ்வுதயேந்திரந் தானசாசனத்தைக் கொண்டு நிச்சயித்தல் ஏலாதென்றே பெறப்படுகின்றது. ஆகவே நமது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கி. பி. 610 அளவில் இருந்ததாகத் தெரிகிற ஞானசம்பந்தராதியர்க்கு முன்னிருந்த பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் காலத்துக்கு முன்னும், கி. பி. 113 அளவில் இருந்ததாகத் தெரிகின்ற நக்கீராதிய சங்கத்தார்க்குப் பின்னிட்ட முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்க்குப் பின்னும் இருக்கக்கூடிய ஒரு காலத்தவராக இருக்கலாம் என்பது தான் தற்காலம் நாம் நிச்சயிக்கக் கூடிய முடிவாக இருக்கின்றது.

முற்றிற்று.
